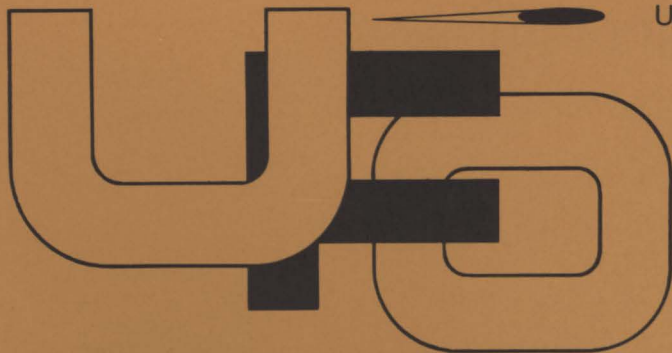

UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 6 1978

INFORMATION

ISSN 0346-3540

En lantbrukare i Polen mötte den 10 maj i år . . . "underliga varelser med gröna ansikten" på en skogsväg utanför Lublin. Han fördes ombord på deras farkost och gick där igenom något slag av undersökning. Förutom varelsernas färg, som ju är kättersk i UFO-sammanhang, innehåller fallet ett flertal märkliga detaljer.

Vår tecknare har illustrerat händelsen på detta sätt. Lägg märke till, att lantbrukaren inte kunnat lämna någon beskrivning på UFOt, utan endast talat om en hissanordning med linor. Se sidan 15!

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomenen, Organ för Riksorganisationen UFO-Sverige. Utkommer med 6 nr/år.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Thorvald Berthelsen – Bevakning av utländska publikationer, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Ohman, Jan Lind, Jan-Ove Sundberg, Carl-Anton Mattson, Lars Nilsson, Florent Sickenga, Christina Thornesköld,

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-information:

Trycks och utges av UFO-SVERIGES kansli
Box 16, 596 01 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 50 kronor helår.

Innehållsförteckning

1979 – jubileumsår för vår tidskrift	3
Bevis för gammal civilisation på Mars	4
Fransk UFO-forskare fann "landningsanvisning" för forntidens besökare	9
Vår närmaste planetgranne Venus skall kartläggas	10
Varelser i ljussken skrämda nattvandrare och motionär	12
Gotländsk militär iakttog ljusfenomen visuellt och med radar	14
Polsk lantbrukare förd ombord på UFO	15
Närkontakt av andra graden i Vittangi	17
Möten med flygande farkoster i Wiens närhet	19
106 auktoriserade fältforskare utbildade ..	20
Goldfingers såg UFOs över Norrköping	22
Insändare	23

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen, bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på maskinen. Var god observera att manus endast skrivs på bladets ena sida.

Bidrag kan sändas direkt till: UFO-SVERIGE, Box 16, 596 01 Skänninge.

UFO-information är framställd på eget tryckeri. Allt arbete med denna tidskrift – redigering, planering tryckning m.m. – sker ideellt och oavlönat.

För artiklarna svarar författarna.

UFO-Sverige är en ideell samarbetsorganisation för UFO-intresserade.

Artiklar och övrigt material från denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansv. utgivare.

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.

Hjälp oss med översättningar

Engelska, franska, tyska, italienska, spanska, japanska, ryska, polska, portugisiska Vi får brev och skrifter från alla delar av världen.

Därför behöver vi Dig som kan något utländskt språk för översättningsarbete, främst för material till UFO-Information. Hjälp till i UFO-arbetet! Kontakta UFO-Informationens redaktion, Box 16, 596 01 Skänninge, tel.: 0142/440 30.

Operation Rädda Tellus

Kanalen för alla dem som vaknat över att **Krafttag och Samarbete** nu måste till om vår värld skall kunna räddas. Detta under den **högsta gudomliga makens** ledning. Organisationen som - rakt igenom politiska och religiösa läger och över gränserna - förenar oss till en gemensam kamp för livets bevarande. Operation Rädda Tellus uppmanar också dig: Stöd kampen för livsbetingelserna - för dig - dina barn - barnbarn och kommande släkten. Kontakta oss för närmare information mot svarsporto. Adr. Operation Rädda Tellus, Box 7020, 700 07, Örebro 7.

UFO-Sveriges stödfond pg 23 90 52-4

UFO-Sverige har en särskild fond för bidragsgivning. Fonden förvaltas av en från organisationen fristående person. Medel ur fonden ställs på begäran av centralgruppen eller riksstämman till förfogande, under förutsättning att behovet klart preciseras. Fonden skall i första hand anlitas för att täcka kostnader i samband med medlemstidning och administration, samt i övrigt för att bidra till finansieringen av samtliga sådana åtaganden, som UFO-Sverige stadgenligt skall verka för. Bidragsgivare äger rätt till full insyn och kan på detta sätt utöva medkontroll över medlens användning. Revisorer granskar fondens förvaltning. Skriftlig årsrapport görs tillgänglig för samtliga aktiva och intresserade.

OBS!

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan.-31 dec.

1979 jubileumsår för vår tidskrift

Ännu ett år är tillända med dess förhoppningar och besvikelser. För UFO-Information betyder det att vi går in på vårt tionde år som tidskrift, något som är ganska ovanligt i UFO-sammanhang. Visst har det även tidigare funnits UFO-tidskrifter men tyvärr har de inte blivit särskilt långlivade p.g.a. de stora svårigheter man möter som utgivare av liknande tidskrifter.

I det sammanhanget vill jag ta tillfället i akt och påpeka att vi inte har samma resurser som t.ex. Ahlén & Åkerlund. Många tycks tro, att så är fallet. Glöm för all del inte bort att vi är en medlemstidning med mycket små resurser! Allt arbete sker oavlönat på kvälls- och nattid, något att minnas när ev. fel uppstår i tryckning eller på annat sätt.

Många prenumeranter får ej sin tidning och undrar med rätta varför? Jag vill då påpeka, att varje gång vi sänder ut tidningen, försvinner flera exemplar i posthanteringen, och det kan vi inte göra mycket annat åt än att påtala för postverket att så sker. Vi har gjort det massor av gånger men till synes utan resultat. Sedan glömmar många att ändra adress vid flyttning, varför många tidningar kommer i retur.

En annan sak som inte är mindre viktig: skriv tydligt, texta helst ert namn och adress! Vi har mycket arbete med att tyda oläsliga namn och adresser; sådant tar tid, och det är tid vi saknar. Alltså, tänk på att skriva tydligt och hela adressen också.

Jag nämnde inledningsvis, att vi går in på tionde året. Vi startade UFO-Information i november 1969 mycket blygsamt. Trettio ex. stencilerades och delades ut i första hand till dåvarande UFO-Motalas medlemmar men även till några få utomstående. Redan i december kom nr 2, även den stencilerad. Upplagan hade då stigit till femtio ex. Jag miss-tänker, att dessa första tidningar idag betingar ett ganska högt pris med tanke på att de kom ut i en så begränsad upplaga.

Sedan dess har många olika vindar blåst, ja man skulle t.o.m. kunna tala om orkaner ibland. Ibland har det kommit nästan oövervinnerliga hinder, men på något sätt har det ändå gått vidare. De personer som knöts till tidningen redan i början är ännu kvar

och hjälper till så gott de förmår - fina människor som offrar sin fritid utan att få någon som helst ersättning för sitt arbete. Ett tack till dem som hjälpt oss att överleva som tidskrift men också tack till er alla läsare. Er förutan hade det heller inte blivit någon tidning, så jag hoppas att vårt samarbete skall fortsätta. Då kan även vi fortsätta att ge ut UFO-Information.

Visst har vi som håller på med tidningen många gånger tappat lusten, men så har något hänt som gett oss anledning att fortsätta och på den vägen är det. Nu står vi inför ännu ett nytt år. Givetvis hoppas vi mycket av det, ja, vem gör väl inte det!

Vi har för övrigt tänkt ge ut ett jubileumsnummer av UFO-Information med anledning av dessa tio år. Meningen är att plocka det bästa ur alla tidigare utkomna nummer och göra en tidning av dessa artiklar. Vi tänkte att på så sätt kunde de som vill få ett sammandrag av de tio år som gått genom att köpa denna specialtidskrift. Det är ett dyrt projekt, men vi hoppas att ni kära läsare köper ett exemplar eller flera. Jubileumsnumret blir en utmärkt present till gode vännen eller den stora tvivlaren. Ja, vi hoppas också att det skall pryda sin plats i bokhyllan, ty om vi kan, och det tror vi, kommer tidningen att tryckas i färg. Missa därför inte tillfället när jubileumsutgåvan av UFO-Information kommer någon gång under hösten 1979.

Så till det gamla vanliga: vi behöver översättare, tecknare, redigerare samt personer som är bra på layout. Var inte blygsamma, hör av er till redaktionen! En annan sak: om ni ser något av intresse i er lokaltidning, sänd oss då ett meddelande eller en tidning så att vi kan bevaka händelsen i ett tidigt skede. Där vill vi också rikta ett tack till alla dem som sändt oss tidningsurklipp, foton, artiklar och dylikt. Tack till er alla som hjälpt oss på något sätt.

Skulle ni sedan vilja tala om för era vänner och bekanta att vi finns som tidning, ja då gör ni oss ytterligare en god tjänst. Så återstår väl endast att önska ett riktigt Gott nytt år - och hoppas vi ett gott UFO-år.

Jonzon.

Bevis för gammal civilisation på Mars?

USA:s rymdflygstyrelse, NASA, antas hemlighålla ett ytterst märkligt bildmaterial, taget med Viking I på Mars. Hellmuth Hoffman hävdar här, med stöd av befintlig NASA-information, att det funnits en högtstående civilisation på planeten Mars.

Sällan har människans fantasi så starkt stimulerats av några vetenskapliga ansträngningar som när det gäller sökandet efter liv på Mars. Allmänheten lägger som regel en något annorlunda betydelse i termen "biologiskt liv" än de vetenskapsmän som förberedde det stora äventyret med Vikingprojektet. Ingen av de senare förväntar sig att påträffa ett exempel på någon existerande djurvärld, t.ex. i form av en liten marsinsekt, och det minsta lilla växtembryo på Mars ser de som en utopi. Ingen förutsätter där någon utveckling mätt efter jordiska mått.

Omgivningen på Mars är totalt fientlig för varje form av liv. Temperaturen kan visserligen på dagtid stiga till + 15 grader C, men på natten sjunker den för det mesta ner mot - 85 grader C. Enligt våra begrepp är marsatmosfären giftig, då den till 95 % består av koloxid och koldioxid. Dessutom är Mars yta exponerad för starkt ultraviolett solstrålning och t.o.m. "marsmikroben", som ett par optimister - trots månadslångt förgäves sökande - fortfarande hoppas finna, har knappast någon chans att överleva.

Icke desto mindre utgår man i sitt sökande efter biologiskt liv på Mars från samma utgångspunkter som används på Jorden. Trots Jordens mångfald av morfologiska skepnader är allt liv på densamma uppbyggt av endast några få molekylstrukturer. Vid de olika experimenten med Vikings rymdlaboratorium påträffade man ständigt molekyler som var uppbyggda av kol. Detta faktum gav näring åt hoppfulla förväntningar att man äntligen funnit molekyler som tveklöst skulle kunna betecknas som byggstenar för organiska kroppar. Och vid upprepade försök tror man sig mycket riktigt också ha funnit något liknande.

Resultaten av de mängder av tester och prov som igångsattes den 20 juli 1976 har emellertid fram till i dag inte kunnat ge ett entydigt svar på frågan om det finns liv på Mars. Under tiden fortsätter optimisterna inom NASA-teamet att tala om sannolikhetsgraden för existerande liv på Mars. Med liv menar de då rent mikroskopiskt små organismer. De klamrar sig fast vid det faktum att resultaten av undersökningarna fram till i dag inte helt utesluter möjligheten av existerande liv på Mars.

350 miljoner dollar för en mikrob från Mars

Uppenbarligen har man kommit vilse i sökandet efter biologiskt liv på Mars. Detta föranledde ett par ambitiösa NASA-medarbetare att sätta igång ett nytt jätteprojekt, som skall vara klart att starta först en bit in på 80-talet. Ett super-Viking-projekt. Vid framtagandet av den därför nödvändiga apparaturen borde de i dag uppnådda resultaten vara till stor hjälp. Dessutom ger det tillfälle för många på senare tid utvecklade innovationer att visa sin användbarhet. Man ämnar t.ex. ta ytprover som sedan skulle återsändas till Jorden med hjälp av rymdsegelskepp.

Rymdsegelskeppen hör till en av NASA:s originellaste uppfinningar. De är gjorda av en ytterst tunn plasthinna med en tjocklek av endast 2,5 micron (1 micron = 0,000001 m). Denna plasthinna är beklädd med aluminium och glider med en enorm hastighet genom rymden med hjälp av trycket från solstrålningen. Ytstorleken på dessa rymdsegelskepp är imponerande: hela 60.000 kvadratmeter, vilket gör att de nerifrån Jorden kommer att vara synliga för blotta ögat.

Fortfarande har det inte beslutats om super-Viking-projektet skall få klarsignal. Kostnaderna är beräknade till ca 350 miljoner dollar. Det är en stor summa, men ändå bara en liten del av de totala kostnaderna för NASA:s planerade projekt de kommande åren. Realistiskt ser man projektet i första hand som en jakt på ett par marsmikrober, och chansen att finna en enda är inte stor.

I medelpunkten för de kommande NASA-projekten står naturligtvis alla tiders största äventyr: en bemannad landning på Mars. Under tiden avslutas nu förberedelserna för sändandet av en satellit med instrument till Ganymedes - en av Jupiters tolv månar. NASA:s vetenskapsmän hoppas härigenom få information om hur dessa planeter uppstått.

När det gäller "Titan"-projektet kommer återigen sökandet efter liv i förgrunden. Titan är den största av Saturnus nio kända månar och är med sina 4.600 km i diameter obetydligt mindre än Mars (6.860 km i

diameter). Förmodligen är Titan den enda månen i solsystemet som har en tunn atmosfär. Här kunde finnas möjlighet till organiskt liv.

Ibland blir sökandet efter liv på andra planeter helt missförstått. Många tror att man söker efter intelligent liv. Dylika föreställningar är naturligtvis mycket mer fascinerande än vaga experiment som går ut på att finna mikrober på Mars.

Intelligent liv på andra stjärnor

Sedan gammalt har människor fascinerats av spekulationer om liv på främmande himlakroppar. Ur dessa spekulationer har begreppet marsmänniskor uppkommit. Den italienske astronomen G.V. Schiaparelli (1835 - 1910) upptäckt av en nätverksliknande konstruktion på Mars, vars strukturer ständigt tycktes förändras, gav sådana idéer ytterligare näring. Människor med sinne för sensationer tyckte sig se konstnärligt anlagda kanaler, konstruerade av högt utvecklade varelser. Detta tillsammans med den moderna science fiction-litteraturens förelöpare bidrog till att tron på marsvarelser höll sig kvar i flera årtionden.

Många människor tog med möda avstånd från denna tro. I stället väcktes tanken att det någonstans i fjärran världar måste finnas högt utvecklade civilisationer. Denna tanke delas nu av de flesta vetenskapsmän och stöds av nya undersökningsresultat. Så säger t.ex. astronomen Sir Bernard Lovell vid Jodrell Bank-observatoriet (Manchester, England):

"Vi måste vänja oss vid tanken på att det finns högre väsen någonstans i världsalldet som står på en intelligens- och vetenskaps-nivå som är obegriplig för oss." Och den amerikanske nobelpristagaren H.C. Urey tillfogar:

"I någon för oss okänd värld talar kanske andra intelligenta väsen om möjligheten för liv på andra planeter. Det skulle vara fantastiskt att få kontakt med dem." Den engelske astronomen Fred Hoyle slutligen, delar med många andra vetenskapsmän uppfattningen att det i världsrymden "finns intelligenser som redan existerat miljoner år."

Därför skall man inte förvånas över att sökandet efter liv på avlägsna planeter befunnits viktigare än alla andra programpunkter hos NASA. Vetenskapen utgår därvid från helt andra ståndpunkter än den intresserade lekmannen. För undersökningen skulle redan förekomsten av en marsmikrob vara en anmärkningsvärd sensation. Och det med all rätt, ty biologiskt liv är trots allt känt endast på vår planet. Inte någon teori gällande andra livsformer i universum har hittills - ur strikt vetenskaplig synpunkt - kunnat bevisas.

Hur viktigt sökandet efter liv på Mars än tycks vara är det på intet sätt den enda uppgiften i Viking-programmet. Andra NASA-experter tog sig an väder, vulkanism, magnetism samt luftens och berggrundens sammansättning på Mars. Och de hade alla betydligt större framgång än de som sysslade med sökandet efter liv. Deras undersökningar frambringade fakta som fullständigt förändrade den bild av Mars som ges i läroböcker och lexikon.

Så består de båda polarkalotterna t.ex. inte av koloxid, som man förut trott, utan av fruset vatten. Dessutom fann man betydligt mer vatten än väntat. Därmed tycks vissa forskares teorier styrkta: att det i en tidigare utvecklingsperiod på Mars måste ha funnits floder och hav. Denna hypotes är nu bestyrkt genom geologiska fynd. Så fann man t.ex. breda och djupa bäcken, som en gång måste ha varit havsbotten, och långa, indragna dalar, som redan tidigare genom geofysiken identifierats som flodbäddar. Marinerfotografierna gör därvidlag slut på alla tvivel.

Orsaken till Mars rödtonade yta visade sig vara rostande järn. Vulkanism, erosion och vind har haft sin beskärda del i formandet av det överkliga marslandskapet. Men också enorma grundförskjutningar har haft inverkan på Mars utseende. Det är fråga om samma slags tektoniska förskjutningar som inträffat på Jorden, vilka först av geofysikern Alfred Wegener (1880 - 1930) beskrevs som kontinentförskjutningar. Med detta menas en oändligt långsam men kontinuerlig rörelse i de s.k. sial-lagren, av vilka några omfattar en hel världsdel, på den trögflytande magman i Jordens inre, med en förändring av deras geografiska belägenhet som resultat.

Förr fanns en livsvänlig miljö på Mars

NASA:s geofysiker är i stort sett överens om att det en gång i tiden funnits möjligheter för biologiskt liv på Mars. Så visar t.ex. ett antal fakta på att Mars en gång varit omgiven av ett atmosfäriskt luftlager som påminner om Jordens. Dessutom överensstämde temperaturförhållandena med Jordens. Den livsfarliga ultraviolette strålningen från solen kunde inte ställa till någon skada. Meteoriter, som i samma utsträckning hotar alla himlakroppar i vårt solsystem, bromsades effektivt av luftlagren och förintades som regel innan de nådde markytan. De senaste fynden från undersökningar visar detta tydligt: Mars-ytan visar inte ens en tiondel så många meteoritnerslag som månens. Detta leder till följande konklusion:

Det fanns tidigare ett skyddande atmosfäriskt luftlager kring Mars. Även omkring Jorden fanns det mycket långt tillbaka ett annat slags luftlager än

i våra dagar. Detta har bestyrkts av många geologiska fynd. Den första lilla syre-reservoaren uppstod för ca 600 miljoner år sedan med hjälp av blåalger. Dessa tillgodosåg sitt energibehov genom att använda sig av s.k. fotosyntes, dvs. en slags jäsningsprocess genom inverkan av solljus. Vid denna tämligen komplicerade process frigjordes syre.

Det skulle dröja ytterligare 200 miljoner år innan algerna fick hjälp med syreproduktionen av ca en meter höga, bladlösa stjärkar - Jordens första träd. Lövträden däremot uppstod först för ca 90 miljoner år sedan. Härigenom tilltog syrehalten i snabb takt. Genom denna korta beskrivning av uppkomsten av Jordens luftlager framgår klart nödvändigheten av **primärt organiskt liv** under en mycket lång period.

Alla här återgivna fakta om Mars har upptäckts under de två senaste åren och beskrivs utförligt i NASA:s rapport om Viking-projektet. Varje detalj är en överraskning. En del utgör fantastiska sensationer inom det vetenskapliga området, men informationen om allt detta har varit mycket dålig, även om pressen gör en del avslöjanden. Men framför allt kom många fakta i bakgrunden p.g.a. det kortsiktiga sökandet efter marsmikrober.

Vid genomläsning av rapporten inställer sig genast den fråga som många NASA-expertter borde ha ställt sig: **Fanns det en gång liv på Mars?**

Var detta liv kanske lika mångsidigt och påtagligt som vårt på Jorden? Utvecklades också där en frodig vegetation med gröna ängar och täta skogar med ett mångsidigt djurliv? Och de utopiska marsvarelserna, fanns de på den röda planeten? Skulle de trots allt ha existerat?

Det skall medges att dessa frågor naturligtvis är baserade på spekulationer. Det har de gemensamt med sökandet efter marsmikrober. I varje fall torde man kunna hävda att dessa frågor baserar sig på vetenskapligt bevisade rön från NASA:s observationer. Och därigenom är de i praktiken redan ställda.

Svaret på varför dessa frågor ännu inte tillhör NASA:s undersökningsområde ligger i viss mån i deras problematik. Internt undersöks och diskuteras de säkerligen. Innan vi ytterligare fördjupar oss i detta måste vi först diskutera frågan om varför den tid då Mars ägde en livsvänlig miljö, redan sedan länge hör till det förgångna.

Mars geologiska förflutna

Det är knappast troligt att en dylik omvandling har sin grund i en naturlig utveckling. En förändring av en så omfattande karaktär som det här är fråga om kan endast förorsakas genom en katastrof av ofattbar dimension.

Vi vet genom geologiska rön att Jorden under sin tillblivelse härjades av oerhörda katastrofer. En världsomfattande katastrof av klimatologisk art gav radikala förändringar i livsförutsättningarna som följd. På grund av aktiviteten från Jordens inre krafter har under de senaste 200 miljoner åren hela världsdelar försvunnit medan andra uppstått. Jättelika bergskedjor bredde ut sig över Jorden. Enorma flodvågor rasade oupphörligt över vidsträckta områden. Vår planets historia kännetecknas av ett ständigt växelspel mellan födelse och förintelse.

Men ingen av dessa katastrofer ledde till total förintelse av allt liv. Katastrofen på Mars torde däremot totalt och en gång för alla ha utplånat allt bestående liv. Men har en sådan katastrof verkligen inträffat?

Det borde i så fall ännu i dag finnas spår efter den i de geologiska formationerna. För att inte förlänga spänningen: De har blivit funna. De sista uppgifterna från NASA ställer detta utom allt tvivel.

Man har t.ex. observerat stora områden helt överäckta av lösryckta klippblock som absolut inte är av vulkanisk ursprung. Iögonfallande är de många botenlöst djupa avgrunderna, omgärdade av kilometerhöga klippformationer. De ger intryck av ett enormt naturens våld som här lämnat spår efter sig.

Till en av NASA:s märkligare upptäckter hör det faktum att det en gång på Mars funnits mäktiga oceaner, i vilka breda floder utmynnade. Vart har de tagit vägen? Och vart försvann luftlagret som möjliggjorde liv?

Endast en kosmisk katastrof kan ha orsakat en så genomgripande förändring. Nu finns det verkligen tecken som tyder på att en dylik katastrof har inträffat, troligen för endast ett par tusen år sedan.

Professor Immanuel Velikovsky sökte på 40-talet över hela världen efter bevis för detta. De häpnadsväckande resultaten av dessa undersökningar beskriver han i sin 1950 publicerade bok **Världar i kollision**.

Enligt denna bok orsakades den kosmiska katastrofen av planeten Venus födelse ur Jupiter. Också Jorden blev vid detta tillfälle svårt drabbad.

Velikovsky baserar sin bevisföring på uppgifter i egyptiska papyrusrullar, Bibeln och andra gamla vittnesbörd. Dessa skrifter berättar att det vid den tiden föll eld från himlen, nya stjärnor uppträdde och solen "stannade" på himlen. Dessutom övervämmades stora delar av världen av väldiga flodvågor, och på en papyrusrulle klagar den lärde egyptern Ipuwer förtvivlat: "Död och förintelse har drabbat landet. Städerna har förstörts. Allt är förintat".

Fransk UFO-forskare fann "landningsanvisning" för forntidens besökare

Den enda förklaringen till en sådan katastrof anser Velikovsky vara på varandra inverkan krafter utanför vår planet. Då hans teser stod i motsättning till den tiden uppfattning blev han i vetenskapliga kretsar såväl angripen som fördömd. Under tiden har NASA:s rymdundersökning i stort sett kunnat bekräfta hans teorier och den en gång föraktade forskaren röner nu medhåll och respekt. "Velikovskys verk kan innebära en vetenskaplig revolution", fastslog en av hans tidigare motståndare.

Denna kosmiska naturkatastrof kan inte ha passerat Mars utan att lämna spår. Tvärtom. Den måste ha ställt till med större förstörelse där än på Jorden, då Mars ligger på mindre avstånd från Jupiter - orsaken till detta kosmiska drama.

Jupiter är med sina 143.640 km i diameter den största planeten i vårt solsystem och har mer än 300 gånger större massa än Jorden. Material ur vilken sedan Venus formades måste ha slungats ut från planeten som genom en katapult. Dess väg genom rymden löpte först i en parabel-bana och efterlämnade spår i större delen av planetsystemet innan den genom inverkan av olika kraftfält långsamt tvingades in i sin nuvarande omloppsbana kring solen. Vilka krafter det här rörde sig om, låter sig knappast beskrivas.

Mars totala undergång

Tusentals vulkaner vaknade och spydde flytande lava ut i de upprörda oceanerna. Våldiga jordbävningar fick hela bergskedjor att störta samman. Giftiga gaser steg upp från planetens innandöme. Floder, sjöar och hav flöt samman till otroliga störtvägor som översköljde planeten. Genom att Venusgravitationen fritt kunde verka drogs vattenmassorna helt enkelt upp i luften. De försvann slutligen ut i universums oändlighet, såvida de inte sögs upp mot Venus. Också det skyddande luftlagret på Mars drogs med i förintelsens malström, efterlämnande en död planet med en livsfientlig miljö.

Om det någonsin existerat liv på Mars så blev det nu fullständigt utplånat. Men fanns där någonsin liv? Fanns där växter, djur och t.o.m. intelligenta väsen? Var Mars planeten från vilken de "gudar" kom, som omvittnas av förhistoriska civilisationer? Det finns faktiskt några indicier som kan tyda på det och frågan skulle då kunna besvaras med ett försiktigt ja.

Låt oss först se vad några kända vetenskapsmän har att säga. Den amerikanske rymdbiologen prof. Frank B Salisbury har t.ex. antagit att de två marsmånarna Phobos och Deimos är konstgjorda, konstruerade av intelligenta varelser som en gång bebodde Mars.

Salisbury stöder därmed den ryske forskaren prof. I S Schlikovskys uppfattning. Denne uppmärksammade oss för några år sedan på att de två marsmånarna var de klart minst av de 31 planetmånar vi känner till i vårt solsystem. De har en genomskärning av endast ett par kilometer och kretsar på förvånansvärt låg höjd över Mars, vilket föranleder deras märkligt höga hastighet; marsmånarna uppför sig helt annorlunda än de andra satelliterna. Deras ovanliga utseende - inte klotformade som andra månar - kan också antyda att bestämda målsättningar legat till grund för deras utformning.

Men om det funnits intelligenser på Mars borde det finnas resterande spår efter dem. En civilisation på Mars behöver ju inte nödvändigtvis haft samma utveckling som den på Jorden. Men vissa paralleller borde ha funnits.

Hur olika mänskliga civilisationer än må ha uttryckt sig i olika världsdelar, så hade de alla en sak gemensam: de uttryckte sin kunskapsnivå genom sin glädje i det kreativa arbetet. Häpnadsväckande bevis på deras skapande förmåga har bevarats till våra dagar. Från Babels torn till Stonehenges megalitiska pelare, från pyramiderna till de medeltida katedralerna.

Även på Mars bör intelligenta väsen ha givit uttryck för sin skaparglädje. Katastrofen på Mars må ha utplånat allt liv, men byggnader och monument borde fortfarande finnas kvar - åtminstone i form av ruiner.

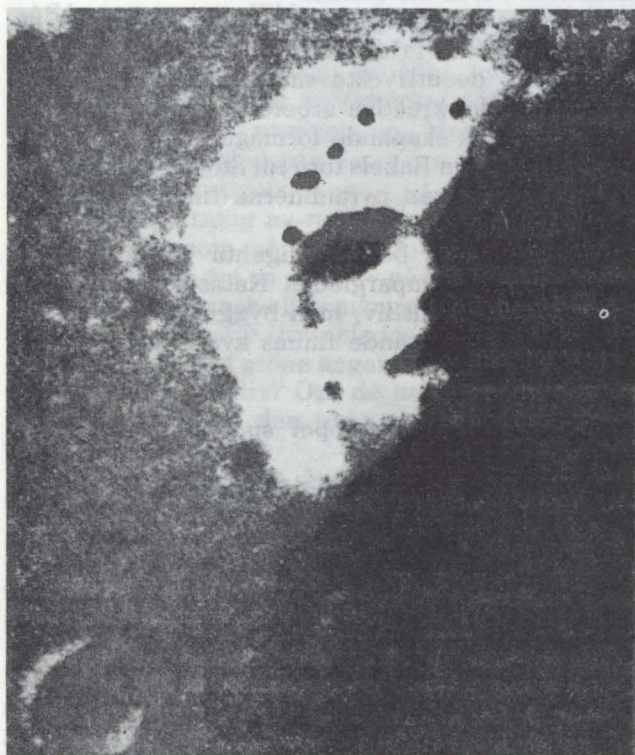
Fotograferade rymdskeppet spår efter en civilisation på Mars?

Den italienske författaren Renucio Boscolo är säker på sin sak: rymdskeppet Viking fotograferade ruiner från en antik marsvärld. Han publicerade en lång artikel över ämnet i dagstidningen *Stampa Sera*.

Hans antaganden grundar sig på en rad överväganden. Hur är det möjligt, frågar han sig, att ett in i minsta detalj förberett projekt måste försenas beroende på att rymdsonden inte kunde finna en lämplig landningsplats? Den första landningen med Viking-sonden var bestämd till den 4 juli 1976. Att landningen plötsligt uppsköts överraskade en hel värld. Det framstår helt klart att den ursprungligt planerade landningsplatsen var oanvändbar, för NASA hade tidigare endast tagit Mariner-foton av Mars yta från en höjd av tusentals kilometer. Men när Viking närmade sig Mars tog den foton som tydligt avslöjade markytans alla detaljer. En ny plats för landning borde man kunnat finna inom ett par timmar, åtminstone inom ett par dagar.

I stället kretsade rymdskeppet hela 16 dagar över Mars och sände tusentals foton till Jorden, vilka hade givit NASA-experterna en oerhörd chock, påstods det senare. I varje fall hemligstämplades de genast. Först långt senare och efter sträng censur släppte man ett par bilder för publicering.

Varför? Åtskilliga fotografier visade tydligt ruiner från en förlorad civilisation, säger Boscolo. Upp-täckten orsakade stor upphetsning hos NASA-forskarna. När första fotot kom, avstyrdes genast den planerade landningen, och man lät rymdskeppet kretsa över nya delar av Mars, innan det först 16 dagar senare äntligen landade. Ett av fotona från överresan publicerades.

Ett sällsamt foto från Mars

NASA talade i detta sammanhang om en kuriositet. I en förklaring sade man att det rörde sig om ett klippmassiv, i vilket solen hade förorsakat ett märkvärdigt ljusfenomen. Så skulle väl kunna vara, men ändå: en så förbluffande effekt kan endast ha uppstått genom att intelligenta varelser legat bakom skapandet av denna monumentala skulptur.

Alla dess proportioner stämmer överens med mänskliga anletsdrag. Den speciella frisyren påminner oss om gammalegyptiska förebilder. En del av den vänstra ansiktshalvan saknas, men det har inget inflytande på bildens utstrålningskraft.

Om denna effekt varit avsedd från början eller är ett resultat av katastrofen på Mars är ännu oklart. Det har emellertid ringa betydelse. Konstverket utstrålar trots det - eller tack vare det - en hemlighetsfull magi som inte kan förnekas. Ännu så länge kan föremålet studeras endast på en bild tagen på ganska stor höjd.

Underhand har bekräftats att rymdskeppet Viking II under flera dagar flög över stora delar av Mars innan man påbörjade det egentliga uppdraget. Naturligtvis frågar man sig varför NASA ännu förtiger detta. Orsaken här till måste sökas i samma riktning som det faktum att man hittills ansett sig tvungen att hemligstämpla alla UFO-fotografier.

Ytterligare några ord om frågan huruvida marsvarelser en gång i tiden besökt Jorden. Som hjälpare till en mänsklighet i vardande eller som pionjärer eller kanske som bannlysta. Har överlevande från marskatastrofen räddat sig ner på Jorden? Boscolo går ytterligare ett steg. Han antar att mänsklighetens ursprung en gång fanns på Mars.

På frågan huruvida "gudarna" kom till Jorden som astronauter har ett flertal författare som Erich von Däniken, Peter Kolosimo och Peter Krasse försökt svara, så det finns ingen anledning att här närmare gå in på den. Även vissa vetenskapsmän har engagerat sig i detta problem.

En tid skall komma...

Dominikanermunken Giordano Bruno (1548 - 1600) hyste liknande uppfattningar redan i en tid när Jorden fortfarande betraktades som solsystemets medelpunkt och enkla stjärnkikare ännu inte fanns. Hans idéer har säkerligen haft inflytande på Leibniz, Herder, Goethe och andra tänkare. Och just dessa idéer förde honom upp på den påveliga inkquisitionens kätтарbål.

Redan för 400 år sedan skrev han: "Det finns oräkneliga jordar som roterar runt sina solar... Universums oräkneliga världar är bebodda, precis som Jorden, av människoliknande varelser precis som vi, eller kanske ännu mera utvecklade. Det kan vara svårt att tänka sig... Men hav tröst, det skall komma en tid när var och en kan se sakernas tillstånd, så som jag ser dem."

Källa: Tidskriften BRES, nr 676, nov/dec -77.

(Brevcirkeln ARCANUM, maj -78)

Översättning från holländska: Bim Vreeswijk.

Fransk UFO-forskare fann "landningsanvisning" för forntidens besökare

I början av mars 1978 började en fransk tekniker, Georges Brunot, att fatta intresse för UFO-frågorna. Under sin karriär som transportingenjör hade han visserligen haft tillfälle att syssla med tekniska problem men nu grep han sig verket an att upprätta tabeller över matematiska och geometriska relationer i fråga om de banor som vår tids och antikens UFOs följer och de uråldriga navigationsanvisningar som forntidens franska stensättningar sådana som dolmen och menhirer utgör. Han kände då inte till att andra forskare också hade sysselsatt sig med problemet och sökt lösa det utan att dock lyckas därmed.

Efter att ha studerat de banor som går över vår jord blev han förvånad över att finna att de författare som sysslat med frågorna framför allt ägnat sig åt de egyptiska pyramiderna, stoderna på Påskön, i Centralamerika och i Sydamerika.

Georges Brunot lyckades emellertid finna ett samband mellan dessa olika antika spår och beslöt sig nu för att i första hand koncentrera sig på de antika färdvägar som gått över franskt territorium. Han ägnade Frankrikes karta ett närgånget studium - först översiktligt och sedan region för region. Han menar sig ha gjort överraskande upptäckter, som han småningom kommer att framlägga i skriftlig form.

UFO-Information har fått Brunots tillåtelse att redan nu återge en av hans upptäckter (från den 3 maj 1978). Den dagen kom han över en karta i en bokhandel och såg till sin överraskning vid studiet av de monument som kartan återgav en figur som avtecknade sig mot stoderna.

Med penna och linjal började han förbinda alla punkter som hade samma sorts kännemärken. För närvarande anser han det inte finnas anledning att avslöja var platsen är belägen i Frankrike, men han anser att det schema han fått fram helt enkelt är en i marknivå nedtecknad anvisning till vägledning för forntidens astronauter. Dem har han döpt till "carnutes" (av "car" - fordon och efterledet "nutes" = naut).

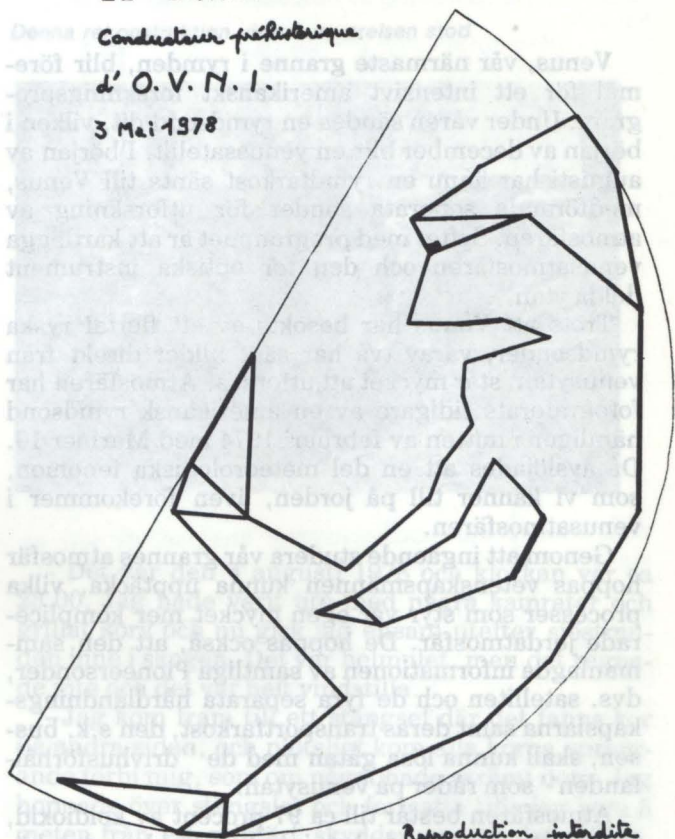
Figuren som härmed publiceras påminner i grova drag om en del mexikanska bildstoder och om diverse bilder som tidigare publicerats av ett antal författare som samlat material i olika delar av världen.

Typiskt för denna bild är att praktiskt taget ingen av dess vinklar är lika, vilket är en vanlig iakttagelse i fråga om UFO-observationer. (Utom i en del specialfall, för vilka kommer att redogöras vid annat tillfälle). Iakttagelsen gäller också för den inbördes placeringen i stensättningar av det här slaget, vilket torde underlätta "avläsningen från luften".

LE CARNUTE

Conducteur préhistorique
d' O. V. N. I.

3 Mai 1978

Reproduction interdite
sans autorisation de
l'auteur :
Georges BRUNOT

Det andra viktiga kännemärket är att figuren på ett harmoniskt sätt kan skrivas in i en halvcirkel, precis som teckningen återger.

Man är med rätta hänförd över Nazcas storartade pistas liksom över Egyptens pyramider, vilka kanske utgjorde riktmärken eller "inflygningsfyrar" för forntida UFO-nauter, men Brunot menar i alla fall att den figur han funnit kan jämföras med dem - det rör sig om en figur med 25 km diameter. Helt säkert är det så, att just de ofantliga dimensionerna gjort det omöjligt för någon att "läsa ut" ett budskap av det här slaget. Ändå är detta inte den enda figuren av det här slaget på fransk mark, hävdar Brunot.

Översättning: Olle Ohman

PS. Gissningsvis skulle man vilja föreslå Carnac som platsen för Brunots iakttagelse. Carnac det väldigaste stenåldersfältet i Frankrike.

Brunot inbjuder var och en som är intresserad av sådana här frågor att ta direktkontakt med honom. Adressen är: M. Georges Brunot, Boite Postale 79, 17 201 Royan Cedex, Frankrike. (Språk: franska).

Vår närmaste planetgranne

"Venus" skall kartläggas

Venus, vår närmaste granne i rymden, blir föremål för ett intensivt amerikanskt forskningsprogram. Under våren sändes en rymdsond dit, vilken i början av december blir en venussatellit. I början av augusti har ännu en rymdfarkost sänts till Venus, medförande separata sonder för utforskning av atmosfären. Syftet med programmet är att kartlägga venusatmosfären och den för optiska instrument dolda ytan.

Trots att Venus har besökts av ett flertal ryska rymdsonder, varav två har sänt bilder direkt från venusytan, står mycket att utforska. Atmosfären har fotograferats tidigare av en amerikansk rymdsond nämligen i mitten av februari 1974 med Mariner 10. Då avslöjades att en del meteorologiska fenomen, som vi känner till på jorden, även förekommer i venusatmosfären.

Genom att ingående studera vår grannes atmosfär hoppas vetenskapsmännen kunna upptäcka, vilka processer som styr vår egen mycket mer komplicerade jordatmosfär. De hoppas också, att den sammanlagda informationen av samtliga Pioneer-sonder, dvs. satelliten och de fyra separata hårdlandningskapslarna samt deras transportfarkost, den s.k. bussen, skall kunna lösa gåtan med de "drivhusförhållanden" som råder på venusytan.

Atmosfären består till ca 97 procent av koldioxid, men detta förhållande kan inte helt förklara den höga temperaturen ca 480 grader C (750 grader K).

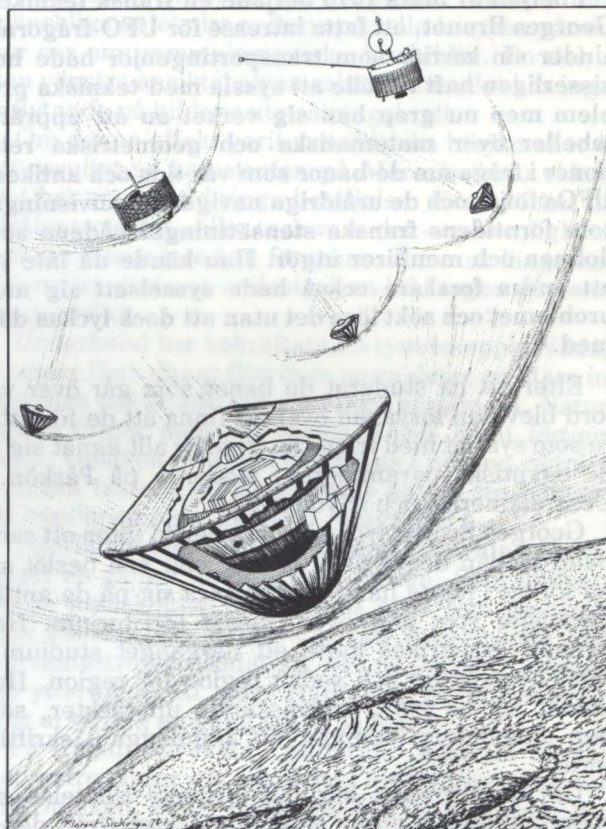
Venus och jorden är nästan lika stora, men Venus har stannat på en utvecklingsnivå, som jorden passerade för kanske en miljard år sedan. Genom radarobservationer från jorden har man kunnat upptäcka, att Venus yta är täckt med stora nedslagskratrar från den tiden då hela solsystemet (inkl. jorden) härjades av en period av stora kollisioner. Från jorden kan dock bara mycket elementära observationer göras.

Den satellit, Pioneer Orbiter (venussatelliten), som i slutet av året börjar observera och kartlägga Venus yta, har sidspanade radarapparatur, som kommer att lämna en mer detaljerad bild av ytan.

Att man är hänvisad till radarobservation i stället för optiska instrument beror på att atmosfären är ogenomtränglig. Molntäcket är mestadels flera tiotal kilometer tjockt. Trots detta är ljusintensiteten på ytan jämförbar med den på jorden under en rikligt molnig dag.

Pioneer Orbiter skall cirkla kring Venus i en starkt elliptisk bana, med närmaste punkt mellan 150 till 250 km och högsta punkt, apoapsis, på 68.600 km. Livslängden för satelliten är avsedd att vara 2 till 5 venusdagar. En venusdag är lika med 243 jorddygn.

Ner mot venusytan. I slutet av året störtar sig fyra konformiga rymdsonder in i venusatmosfären med 20 minuters mellanrum, följt av den cylinderformiga moderfarkosten, överst till vänster, som även den utför mätningar innan den brinner upp. Överst till höger ses venussatelliten Pioneer, med vars hjälp venusytan skall kartläggas med radar.

Venus roterar sålunda mycket långsamt kring sin axel.

Satelliten skall läggas i en bana, som bildar en vinkel av 105 grader med planetens ekvator. På så vis försvinner den stundtals bakom Venus, sett från jorden, och då kan s.k. radioockulationsexperiment utföras.

De farkoster, som skall hårdlanda på Venus, anländer dit på senhösten. De konformade farkosterna sprängs bort, när ekipaget fortfarande är på väg till Venus och fortsätter på egen hand till sina olika landningsplatser. Samtliga dessa fyra farkoster samt moderfarkosten (bussen) är avsedda för utforskning av atmosfären.

Än en gång kan det tyckas förvånansvärt, att så stor uppmärksamhet ägnas Venus, en planet som redan har utforskats av tio ryska sonder och två amerikanska. Härvid har man kunnat fastslå att Venus är en stendöd värld, där ohygglig värme råder, samt ett tryck vid ytan som är minst nittio gånger högre än på jorden.

Varelser i ljussken skrämde nattvandrare och motionär

TVÅ HUMANOIDFALL I MELLERSTA NORRLAND HÖSTEN 1978

Den 4 augusti inträffade en humanoidobservation utanför Mörsil i Jämtland, och den 16 september gjordes en liknande iakttagelse i utkanten av Sundsvall.

Båda observationerna har vissa gemensamhetsdrag: det iaktogs inget traditionellt "flygande te-fat" i närheten, båda varelserna befann sig i en begränsad ljuskälla, båda var 1,5 till 2 meter långa.

Men det finns också skillnader i t.ex. färg, ljud i första fallet, inget ljud i andra fallet. Grundliga utredningar har gjorts på båda platserna.

Vi skall börja med det först inträffade fallet, från Römmen utanför Mörsil. UFO-Sveriges båda fältforskare, från Östersunds UFO-förening, Kurt Persson och Anders Berglund har gjort en ingående platsundersökning, tagit markprover, utfört beräkningar och mätningar, enligt gängse normer. Ur själva intervjumaterialet låter vi här observatören, 16-åriga Lars Westerlund, berätta:

Ändå anser amerikanska rymdflygstyrelsen Nasa det värdefullt att fortsätta med utforskningen av grannplanet. Venus är ju, fränsett de klimatologiska förhållandena, inte så olik jorden.

De fyra konformiga sonderna, som kommer att hårdlanda på platser som ligger långt ifrån varandra, två på planetens nattsida, skall exakt analysera atmosfärens kemiska och fysiska sammansättning.

Trots att 97 procent av atmosfären består av koldioxid, kan enbart detta faktum inte förklara den enormt höga temperaturen på Venusytan. Något hittills oupptäckt ämne måste finnas. Det inverkar förmodligen på atmosfärens dynamik och kan förorsaka andra naturfenomen. En noggrann kartläggning skulle kunna bidra till en fördjupad kännedom även om jordens egen atmosfär.

De fyra sonderarna är fullproppade med instrument, tre ombord på de små och sju instrument på den större konen. De kommer att träda in i venusatmosfären med 20 minuters mellanrum. Även moderfarkosten (bussen) går in i atmosfären och gör till en början mätningar men brinner sedan upp.

Samtliga farkoster skall sända data till jorden under 57 minuters tid. De står i förbindelse med Nasas världsomspännande rymdkommunikationssystem i Kalifornien, Australien och Spanien, där 64 meter och 26 meter höga mottagningsantennerna finns.

Florent Sickenga

Denna rekonstruktion visar hur varelsen stod

- Det var den 4 augusti 1978 och klockan var ca 23.00. Jag hade varit ute med några kamrater och grillat korv och nu gick jag ensam utefter sjöstranden inne i skogen. Det var helmulet, men det regnade inte och det var helt vindstilla.

- Jag kom fram till ett stängsel där det fanns korv på andra sidan, och plötsligt kom alla korna springande förbi mig, som om något hade skrämmt dem. Jag hoppade över stängslet och fortsatte tills jag kom 5 meter från ett militärt skyddsrum, då det hände.

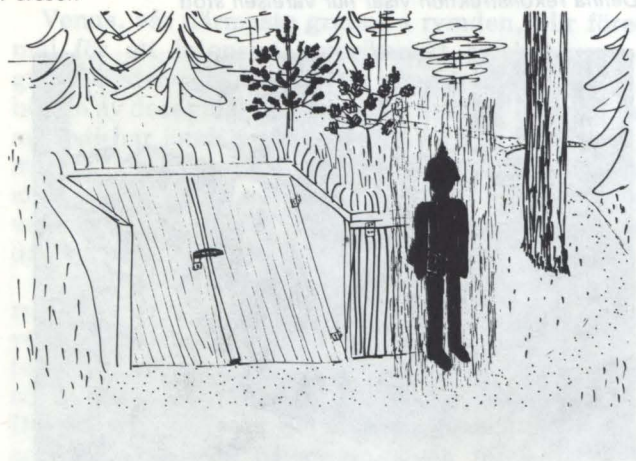
- Det var ett ljussken som var ungefär tre meter högt och en meter brett. Inne i ljusskenet såg jag en kontur av en slags gestalt, som var ganska lik en tysk soldat från första världskriget, med den där typiska hjälmen.

- Varelsen var ca 2 meter lång och stod inne i ljusfenomenet, som knastrade värre än en brasa. Det var ett flimrande ljus, som bröts mellan vitt och gult, och det var begränsat inom de mått jag nämnde.

- Varelsen i ljusfenomenet stod vid sidan av ingången till det militära skyddsrummet och flyttade sig inte. Jag betraktade det hela i mellan 40 till 60 sekunder, men sedan kom min reaktion. Jag blev så rädd att jag sprang allt vad jag kunde för att komma därifrån. Slutligen nådde jag landsvägen, som gick högre upp, och träffade där en kamrat. Han hade sett någonting lysa därnere, men inga detaljer.

Anm.: Utgångshypotesen i detta fall var att någon av kamraterna försökt driva med Lars Westerlund. För att kunna iscensätta ett sådant "skådespel" fordras emellertid omfattande tekniska resurser. I början arbetade vi också efter idén, att någon sorts militär larmmina utlöst ljusfenomenet. Efter konsultationer med expertis, varvid även ingick provskjutningar med larmminor, har denna teori måst avskri-

Observatörens uppfattning av händelsen, renritad av Kurt Persson

vas. Vidare här markproverna analyserats vid en statlig institution, och ingenting pekar på att någonting konventionellt, t.ex. förbränning av kemikalier etc., har orsakat ljuskällan. Idén om att någon velat skoja med Westerlund faller också på sin orimlighet, genom att ingen visste att han skulle ta vägen utmed sjön - det skedde spontant.

I detta utredningsskede kan vi bara konstatera, att Westerlund upplevt ett UFO-fenomen, och att han vid upprepade intervjuer ärligt redovisat sin uppfattning av det inträffade. Han har inte heller själv någon åsikt om vad som kan ha orsakat fenomenet. Han är m.a.o. inte anhängare av idéer där "flygande tefat" och "utomjordingar" kommer in i bilden.

Mänsklig silhuett

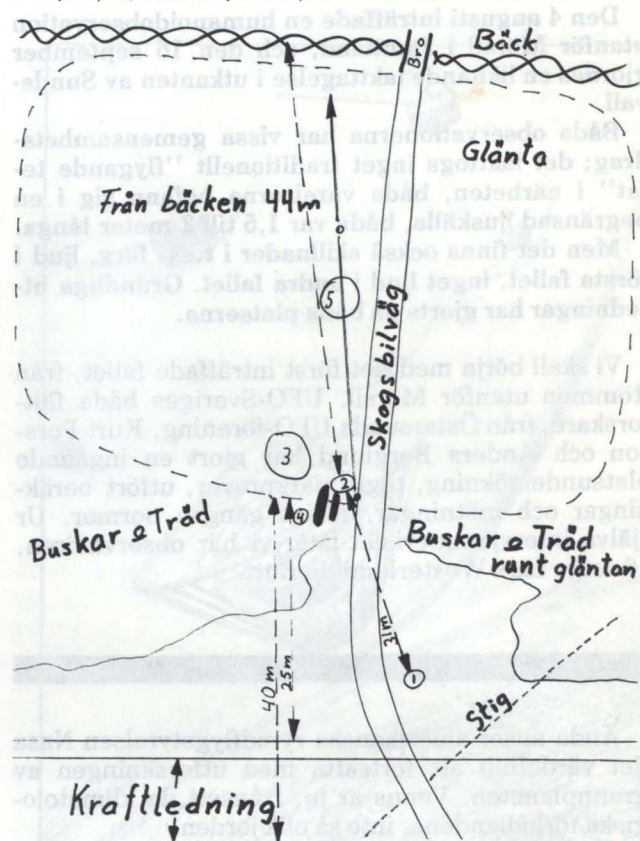
Det andra humanoidfallet inträffade den 16 september 1978 i utkanten av Sundsvall. 18-åriga Jeanette Eklöf var ute och motionslöpste i Granloområdet vid Lindbovägens slut.

UFO-Sveriges distriktschef Loy Solli har, tillsammans med Christer Byström, gjort en grundlig platsundersökning och uppföljning. Vi börjar med att låta Jeanette Eklöf berätta:

- Jag var ute och motionssprang och klockan 19 passerade jag den plats där jag några minuter senare skulle få se figuren. Just då märkte jag inget ovanligt. När jag åter passerade platsen fick jag se något som lyste en bit in i skogen. Jag trodde att det var någon som gjort upp en eld där, och jag kastade bara en blick däråt och fortsatte.

Översiktsskiss av området:

1. Jeanette Eklöfs plats
2. Objektets plats
3. Upptäckta, men senare försvunna spår
4. Stora stenar
5. Elljusspår, som börjar vid pkt. 2 med markkablar

- Men, när jag sprungit några meter stannade jag och gick tillbaka eftersom jag tyckte, att det var ett lite konstigt ställe att elda på. Det är en ganska stor gräsbexen glänta med skog runtom. Jag stannade 25 till 30 meter från ljuskällan.

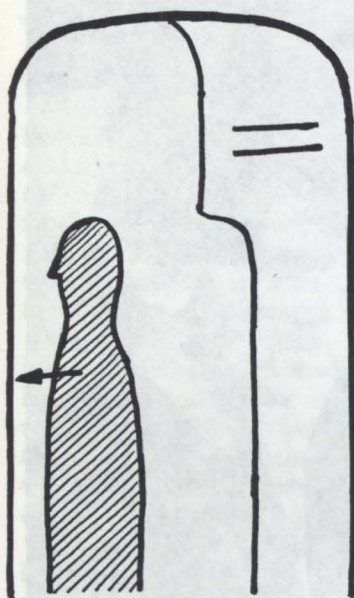
- Det var ingen eld, utan ett sorts föremål, ungefär två meter högt och 1,5 meter brett. Den här pjäsen sände ut ett slags glödande rött ljus, som var lite konstigt eftersom det inte lyste upp någonting av omgivningen, som en vanlig ljuskälla.

- På mitten av föremålet gick det, i höjddled, en mörk linje. Till höger om denna fanns två parallella linjer i grå färg, men jag kunde inte fatta vad de var avsedda för.

- När jag stod och betraktade det hela, såg jag någonting som rörde sig ut åt vänster sida, för att sedan försvinna. Det var en helt svart silhuett och såg ut som en människa i profil. Huvudet befann sig ca halvmetern lägre än överdelen på det lysande föremålet.

- Sedan profilen förflyttat sig åt vänster och försvunnit, hördes ett prasslande till höger om föremålet, men jag kunde inte se någon där. Mellan mig

Jeanette Eklöfs teckning av
varelse i eller framför
objektet

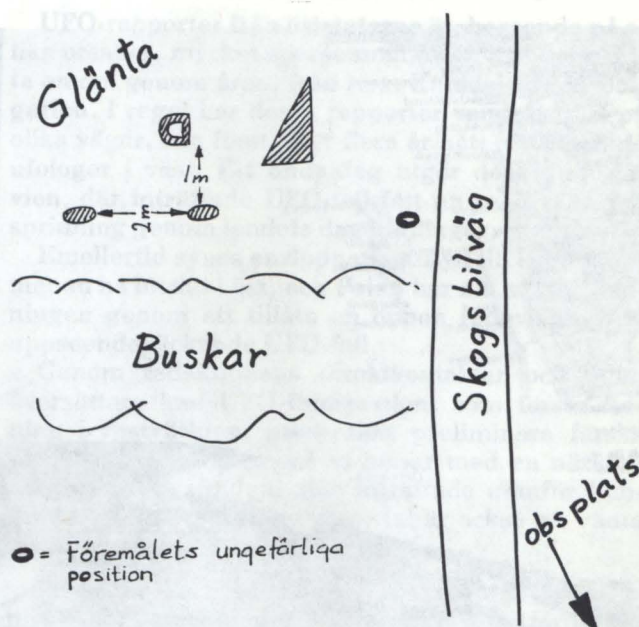
och föremålet fanns också några glesa buskar, vilket kanske gjorde att jag inte såg den nedre delen av det.

- Jag betraktade föremålet i ungefär en halv minut. Sedan tyckte jag att det började bli obehagligt och sprang hem. En kvart senare var jag tillbaka och hade då min mamma med mig. Vi vågade oss ända fram eftersom föremålet hade försvunnit, men vi upptäckte inget ovanligt.

- På natten vaknade jag alldeles svettig och kunde inte somna på flera timmar, men annars har jag inte reagerat på händelsen. Däremot blev jag nyfiken och tog en kamrat med mig till platsen dagen efter, vid dagsljus, för att titta. Vi hittade någon sorts spår där gräset var nedtryckt, och de var ganska konstiga och tydliga. Jag gjorde en skiss av dem och bestämde mig för att berätta vad jag sett.

Anm. av Loy Solli: Den 19:e, på kvällen, gjorde vi en första platsundersökning. I ficklampsbelysning sökte vi efter de beskrivna nedtrycken i gräset. Ingenting hittades och undersökningarna återupptogs vid dagsljus följande dag, men med samma negativa resultat. Jeanette var närvarande och kunde inte heller se någon antydning av de märken som hon så tydligt iakttagit tre dagar tidigare. Det var frost i gräset och det fanns spår ute i gläntan av bil- och mopeddäck i halvcirklar, efter vändningar på gläntan.

Utseende på de spår, som försvann efter ett par dagar

Avtrycken som Jeanette och kamraten hittade, befann sig ca 2 meter från det ställe där hon iakttagit föremålet. Att märkena var borta kändes lite pinsamt för henne, och hon tyckte det var konstigt. Hade vi själva kopplat in tidigare kanske mycket vunnits.

Hade Jeanette tagit fel på det röda bakljuset från en bil eller moped?

Vi arrangerade en rekonstruktion, klockan 19.10, genom att ställa en bil på angiven plats. Motorn var avstängd och bakljus alt. bromsljus påslagna. Från Jeanettes observationsplats kunde det mycket tydligt ses, att det var en bil som stod där. Det syntes även tydligt att den stod på marken. Jämför hennes uppgift, att hon inte uppfattade om föremålet stod på marken eller att hon inte såg nederdelen, genom de glesa buskarna. Vi fick således avskriva denna idé om misstolkning.

Vid upprepade intervjuer försökte vi även "lura" henne att ändra sin historia, genom att vi ställde ledande frågor. Hon var emellertid helt klar över över vad hon sett, och gick inte att rubba på den punkten.

Kontroll hos BÅKAB, som svarar för kraftledningarna i området, visar inga störningar eller överlag. Övriga rutinkontroller visar inget, som kan förklara det hela som en misstolkning. Omkringliggande uppföljningar har inte heller bidragit till att "knäcka" fallet. Jeanette Eklöfs iakttagelse kvarstår således som en UFO/humanoidobservation.

Gotländsk militär iakttog ljusfenomen visuellt och med radar

SAMMANSTÄLLNING AV THORVALD BERTHELSEN

Kenneth Kurkiahö och Kenneth Berg med fanjunkare Lars Olowsson i mitten stod här i radartornet och såg hur objektet sakta dalade ned i havet.

Med hjälp av radarmätning kunde det konstateras att UFOt befann sig strax norr om Ölands norra udde.

Under Lv 2:s skjutövning på Tofta skjutfält, den 23 augusti i år, siktades ett stort UFO över havet strax norr om Öland.

Föremålet svävade på ca 1.500 meters höjd, rörde sig något i sidled, för att därefter sänka sig ned och sakta försvinna under vattenytan. Innan dess hade man dock hunnit få in det på radar och gjort noggranna avståndsmätningar.

Det var onsdagen den 23 augusti 1978 och klockan var exakt 20.10. De båda värnpliktiga radarobservatorerna Kenneth Kurkiahö och Kenneth Berg stod i radartornet på Tofta skjutfält, 20 kilometer SV om

Visby. Deras uppgift under övningen var, att med hjälp av kikare och radar spana över havet och varna eventuella båtar som närmade sig riskzonen för skjutövningarna.

Solen hade gått ned för en timma sedan, vädret var klart och sikten god. De båda radarobservatorerna upptäckte samtidigt föremålet, och Kenneth Kurkiahö berättar:

- Först såg vi det med ögonen och sedan genom batterikikaren. Det var ganska stort och befann sig relativt långt bort och på en uppskattad höjd av ca 1.500 meter. Det låg stilla i luften och lyste med ett fast vitt sken.

Polsk lantbrukare förd ombord på UFO

ÖVERSÄTTNING FRÅN POLSKA:
BRONISLAW LASOTA

- Sedan började det sakta dala ned mot vattnet, och under tiden hade vi överfört bäringen från batterikikaren till radarn. Vi hade svårt att få in det på radarn först, men plötsligt kom ett kraftigt eko och vi kunde mäta den exakta positionen.

- Objektet befann sig 35 nautiska mil (drygt 6 landmil) från oss i bäring 260 grader. Det befann sig alltså strax norr om Ölands norra udde, men radar-ekot var lika stort som från ett handelsfartyg på ca 2 mils avstånd.

Kenneth Berg berättar, att de först trodde att det var ett flygplan varför de larmade sin närmaste chef, fanjunkare Lars Olowsson.

Olowsson berättar, att han kom till radartornet just som de båda vpl. hade låst radarn på objektet. Han kunde konstatera, att avståndet var 35 NM och att föremålet således befann sig några distansminuter från fastlandskusten. Han säger vidare, att det var det kraftigaste radareko han någonsin sett från ett föremål på det avståndet.

Fanjunkare Olowsson larmade omedelbart Kustbevakningen och sina närmaste chefer. Under tiden avtog det starka radarekot gradvis, som om föremålet skulle försvinna under vattenytan. Positionen var dock densamma hela tiden.

UFO-Sveriges rapportcentral har också fått ta del av försvarets handläggning av fallet. I den interna rapporten anges ovan redovisade lägesangivelser och radarns mätresultat. Det konstateras, att det mycket kraftiga ekot dalat mot havet, med en varaktighet av två minuter. Föremålet har inte iakttagits på andra radaranläggningar i mellansverige, och det konstateras också att fenomenet inte heller haft något samband med Kustflottans pågående övningar.

I rapporten, som bl.a. tillställts militärbefälhavaren för östra militärområdet, bedömer man, att det iakttagna kan vara "delar av söndrad satellit". Ett förklaringsförsök som vi på rapportcentralen anser faller på sin egen orimlighet, eftersom satellitstörtningar på denna låga höjd har ett ögonblickligt händelseförlopp. Objektet var dessutom för stort.

Jag har också varit i kontakt med en av Flygvapnets främsta experter på radarsidan. Denne har utrett fallet och kommit med förklaringen, att det var Ölands norra udde man fick in på radarn. Det rårde denna kväll anomala utbredningsförhållanden, vilket innebär att radarn når längre än normalt.

Detta gäller förklaringen av det kraftiga radarekot. Någon vettig förklaring till den visuella observationen av ljusfenomenet, har man vid pressläggningen av UFO-Information (18 okt.), inte kunnat prestera.

UFO-rapporter från öststaterna är, beroende på olika orsaker, mycket sparsamma. Man kan dock hitta en del genom åren, från t.ex. Rumänien och Bulgarien. I regel har dessa rapporter vandrat runt på olika vägar, och först efter flera år nått intresserade ufologer i väst. Ett undantag utgör dock Jugoslavien, där inträffade UFO-fall fått en relativt snabb spridning genom landets dagstidningar.

Emellertid synes en öppnare attityd till UFO-fenomenen ha inträtt i öst, och Polen har s.a.s. tagit ledningen genom att tillåta en öppen redovisning av uppseendeväckande UFO-fall.

Genom redaktionens direktkontakter och egna översättare kan UFO-Information, som första tidning i västvärlden, presentera preliminära färska händelser från Polen och vi börjar med en närkontakt av tredje graden, som inträffade utanför Lublin den 10 maj i år. Mer material är också att vänta framledes.

En lantbrukare från en liten by i närheten av Lublin i Polen mötte underliga varelser, som förde honom ombord i en okänd svävande farkost. Jan Wolski från byn Emiliejen färdades med häst och vagn på en skogsväg då han träffade på två figurer med grönaktiga ansikten och klädda i svarta åtsittande overaller. De båda varelserna tog honom med sig in i sin farkost, som svävade en bit ovanför marken. Efter att ha underkastat honom en undersökning, där han fick klä av sig, släppte de honom igen.

Två barn från samma by har också sett ett underligt föremål, som flög omkring ca en km från den plats där lantbrukaren upplevde sitt märkliga äventyr.

Händelsen har bekräftats av minst sex personer, som bl.a. undersökte märken i det daggvåta gräset. Eftersom detta var den första kända händelsen av detta slag i Polen inkopplades experter från flera vetenskapliga grenar för att granska fallet.

Först den 30 maj erhöll jag ett meddelande från min korrespondent i Lublin, i vilket han meddelade mig, att det hade iakttagits en UFO den 10 maj klockan 07.30. Han var personligen på platsen och tog upp lantbrukarens berättelse på band. Då visste jag inte att det rörde sig om en s.k. närkontakt av tredje graden, utan utgick ifrån att det gällde en ordinär närobservation.

Efter ytterligare kontakter med min korrespondent, och förfrågan om man kunde lokalisera landningsplatsen, packade jag nödvändig utrustning för bl.a. provtagning, och gav mig iväg. Efter några timmar var vi på platsen och knackade på Jan Wolski's dörr. Han blev lite förvånad, men var villig att samarbeta. Jag förhörde honom under några tim-

SAMMANSTÄLLNING AV THORVALD BERTHESEN
ÖVERSÄTTNING FRÅN POLSKA

BRONISŁAW ŁASOTA

Kenneth Kurkiah och Kenneth Berg med fänjunkare Lars Olsson i mitten stod här i redaktionen och såg hur objektet såg ut
därade ned i havet.
Med hjälp av redaktionsmännade kunde det konstateras att UFO:et befann sig strax norr om Glands norra udda

mar i hopp om att hitta någon svag punkt i hans berättelse eller i hans uppträdande, för att utröna om det låg fantasi eller en dröm bakom.

Trots många pressande frågor kunde jag inte finna något labilt eller fantasibetonat. Såväl svaren på frågorna, som berättelsen i helhet var sakliga och överensstämde med den beskrivning av händelsen, som han lämnat tidigare till min kollega. På kvällen for vi till landningsplatsen, och vid en rekonstruktion blev bilden tydlig och nästan komplett. Däremot hade han svårigheter med beskrivningen av såväl storleken som utseendet på objektet.

Tidigt på morgonen följande dag, började vi nya förhör i hopp om att hitta något fel i berättelsen. Men, ju längre vi höll på desto mera avlägsen blev teorin om fantasi eller dröm. Man kan avfärda hans berättelse p.g.a. händelsens fantastiska art och p.g.a. att vi inte vill och kan acceptera sådana händelser, som inte inryms i vårt vetenskapliga vetande.

Humanoiderna fångade kråkor!

Intervjun med lantbrukaren Jan Wolski:
Ni åkte alltså hästkärra genom skogen klockan 07.30?

- Nej det var tidigare, 07.10 eller 07.20. När jag hade passerat den lilla dungen såg jag dem gående på vägen. Jag brydde mig inte så mycket om vilka de var, och när jag kom närmare hade båda skiljt på sig, så att en kom till höger och en till vänster på var sida om hästkärran. Och plötsligt hoppade de upp på kärran utan att jag stannade.

Vad tänkte Ni då?

- Inget särskilt. Vad skulle jag tänka? Nog såg jag att det var konstiga varelser.

Hur var de klädda?

- Tätt åtsittande dräkt utan blytlås eller knappar. Jag har hört att godmän har sådana, men jag vet inte, eftersom jag aldrig sett en dykare.

När Ni satt med dem på kärran, såg Ni då deras ansikten?

- Ansiktena var nästan som hos alla människor, bara grönaktiga. Ögonen var sneda och kinderna var mera framträdande.

Såg Ni deras händer?

- Jag såg händerna och de var också gröna, och så hade de liksom hud mellan fingrarna.

Samtalade de sinsemellan, eller talade de med Er?

- De talade till varandra hela tiden, men vem skulle förstå detta språk. Det lät "ta ta ta ta..." i långa ramsor och mycket snabbt. Sedan, när vi kom till andra sidan skogsdungen, såg jag den konstiga far-

kosten. Den stod nästan stilla i luften 3 till 4 meter över marken. Platsen var väl dold från byn, som ligger några hundra meter längre bort.

Ni såg alltså farkosten, och vad hände då?

- Ungefär 20 meter från farkosten gav en av mina följeslagare tecken, att jag skulle stanna och följa med honom, varför jag steg av och band hästens tömmar vid en trädstam. De tog mig emellan sig, och så gick vi fram till farkosten. Då kom en liten hiss på linor fallande ner. Den ene visade mig hur jag skulle ställa mig på hissen, och en av dem ställde sig själv bredvid mig. Den andre gick till hästen.

Hur uppförde sig hästen?

- Det syntes att den var orolig och ville gå åt sidan. Vi två stod och höll i linan, och på några sekunder var vi uppe vid dörren.

Vem gick igenom dörren först?

- Jag. Han visade mig med tecken att gå först.

Vad såg Ni sedan?

- Två likadana personer. Den ena av dem höll något i handen som liknade istappar. Han bröt av dem och åt. Det hördes inget ljud vid brytningen, och den som fört dit mig gick också fram och bröt av och åt. Så visade han mig, att jag också skulle äta. Då skakade jag på huvudet till nej och de övertalade mig inte mera.

Vad fanns mera inuti, förutom folk?

- Ingenting. Väggarna var svarta, eller mycket mörkt gråa, och runtomkring fanns det bänkar, 10 till 12 stycken. På golvet till vänster om dörren låg fåglar. Det var kråkor. Jag tyckte att de var levande, men liksom förlamade. Men de rörde sig lite grand ibland. Den ene visade mig, att jag skulle klä av mig. Jag tog av mig rocken, jackan och till sist skjortan, och hoppades att nu borde det väl räcka. Men nej. Han visade mig att jag skulle klä av mig allt. Den ene av dem hade liksom två tallrikar i händerna, och han ställde sig framför mig och slog ihop dem så att det ekade lite. Den som hade åkt upp med mig, vände mig på sidan och slog ihop tallrikarna igen. Så fortsatte de från alla sidor. Efteråt visade de att jag kunde klä på mig och gå. I dörren sa jag adjö och bockade mig. De bockade tillbaka och sedan åkte jag hiss nedåt.

Vem åkte med Er?

- Ingen, jag åkte ensam ned. Jag gick fram till hästkärran och vände mig först då om. De stod kvar i dörröppningen. Jag skyndade mig hem och sa åt mina söner, att skynda sig till skogen och titta på dessa underliga varelser med gröna ansikten, men jag blev ju den ende som hade sett dem.

Kredit: Pszekrój Illustration: Chris B. Vos.

Närkontakt av andra graden vid Vittangi

Trodde först att satellit störtat!

Eftersom följande är ett intryck av ett varken "angenämt" eller "uppligt" i sitt hode fattade han snabbt beslutet att köra ombord.

Två kvinnor i byn Laino utanför Vittangi, Aino Strandelin och Inger Fredriksson, iakttog den 23 februari 1978, oberoende av varandra, ett UFO på låg höjd över marken och under förhållandevis lång tid. Fallet inrymmer även fysiologisk påverkan och EM-störningar.

Vår distriktschef Gunnar Thorén i Kiruna har, som vanligt, gjort en ingående utredning på platsen, och ur det väldokumenterade rapportmaterialet börjar vi med fru Strandelins redogörelse av händelseförloppet:

- Jag kom hem på torsdagskvällen med taxi och klockan var då 22.30. Det var klart väder och månsken. Jag ställde mig framför köksbänken vid fönstret och började göra iordning smörgåsar. Det var bara jag och hunden hemma och klockan var ganska precis 22.40.

- Lika plötsligt som en blix tändes ett skarpt ljus utanför. Hela fönstret fylldes av ljuset och jag kunde inte uppfatta några konturer av vad det var för något därutanför. Ljuset stod sedan kvar i minst en halv minut och det kraftiga skenet fyllde upp hela köket. Omedelbart innan detta inträffade hade jag hört ett ljud, som påminner om det som uppstår när man skrapar med vispar på en virveltrumma. I och med att ljuset tändes, kände jag som en stöt i kroppen. Själva färgen på ljusfenomenet var vitt med lite rött i.

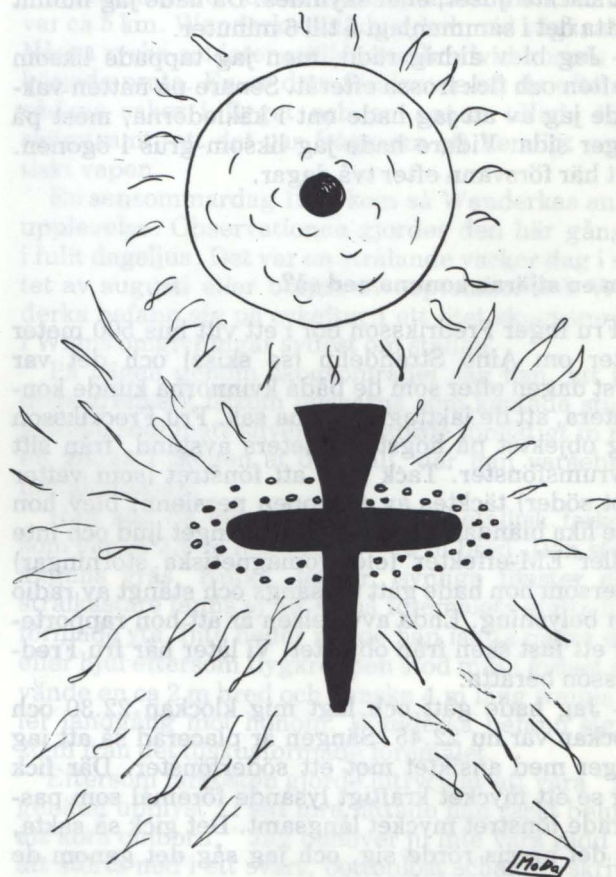
- Min första tanke var, att det var en ny satellit som störtat och jag satte händerna för ansiktet, blundade och vände mig bort. När jag åter vände mig mot fönstret igen, såg jag, som en röntgenbild, händerna, trots att jag fortfarande blundade och höll dem för ansiktet.

- När det här ljuset tändes utanför, var hunden med inne i köket och hon började då springa runt och yla. Sedan rusade hon in i vardagsrummet, men kom genast tillbaka in i köket och fortsatte ut i förestugan, där hon gömde sig. Det gick sedan inte att få henne därifrån.

- På bänken till vänster om mig stod vår kommunikationsradio påslagen. Ljudet (bruset) försvann, men visarinstrumentet visade på fullt utslag och stod på maxläge. Även signallampan på stationens översida lyste (Anm.: Samma utslag uppstår då en stark sändare i närheten sänder ut en omodulerad bärväg).

- Efter ungefär en halv minut började ljusintensiteten minska och jag tittade då ut genom det andra köksfönstret. Till en början var det svårt att se något därute, för jag var fortfarande bländad. Jag kunde i

Aino Strandelins teckning av föremålet. Det övre runda i början av iakttagelsen

alla fall se ett runt föremål, som avlägsnade sig österut ned mot byn, och samtidigt återkom det normala bakgrundsbruset i basstationen.

- Föremålet avlägsnade sig mycket sakta och gick under telefonrådarna. Det ändrade inte riktning och det lyste hela tiden med ett blinkande ljus, ungefär som varningsljuset på en traktor, men lite mer glödande rödbrunt.

- Efter ca fyra minuter vred sig föremålet och jag kunde nu se det från sidan. Det såg då ut som en massiv skiva med en tjock axel rakt igenom. Bakändan var bredare och såg ut ungefär som en fågelstjärt. Föremålet befann sig nu över en tallduge ca 100 meter från mig och det var lika stort, som om fullmånen hade varit på samma plats, som jämförelse.

- Själva den runda skivan lyste, och den slungade liksom ut gnistor medan den fortsatte i samma riktning som tidigare. Efterhand passerade föremålet det vita huset därborta (Inger Fredrikssons bostad), och fortsatte mot den gröna byggnaden. Strax utanför denna försvann det och jag kan inte avgöra om

det släckte ljuset, eller skymdes. Då hade jag hunnit iakttä det i sammanlagt 5 till 6 minuter.

- Jag blev aldrig rädd, men jag tappade liksom kraften och fick frossa efteråt. Senare på natten vaknade jag av att jag hade ont i käklederna, mest på höger sida. Vidare hade jag liksom grus i ögonen. Det här försvann efter två dagar.

Kan en stjärna komma ned så?

Fru Inger Fredriksson bor i ett vitt hus 500 meter öster om Aino Strandelin (se skiss) och det var först dagen efter som de båda kvinnorna kunde konstatera, att de iakttagit samma sak. Fru Fredriksson såg objektet på högst 15 meters avstånd, från sitt sovrumsfönster. Tack vare att fönstret (som vetter mot söder) täcktes av en öppen persienn, blev hon inte lika bländad. Hon uppfattade inget ljud och inte heller EM-effekter (elektromagnetiska störningar) eftersom hon hade gått till sängs och stängt av radio och belysning. Enda avvikelserna är att hon rapporterar ett fast sken från objektet. Vi låter här fru Fredriksson berätta:

- Jag hade gått och lagt mig klockan 22.30 och klockan var nu 22.45. Sängen är placerad så att jag ligger med ansiktet mot ett söderfönster. Där fick jag se ett mycket kraftigt lysande föremål som passerade fönstret mycket långsamt. Det gick så sakta, att det precis rörde sig, och jag såg det genom de öppna persiennspringorna.

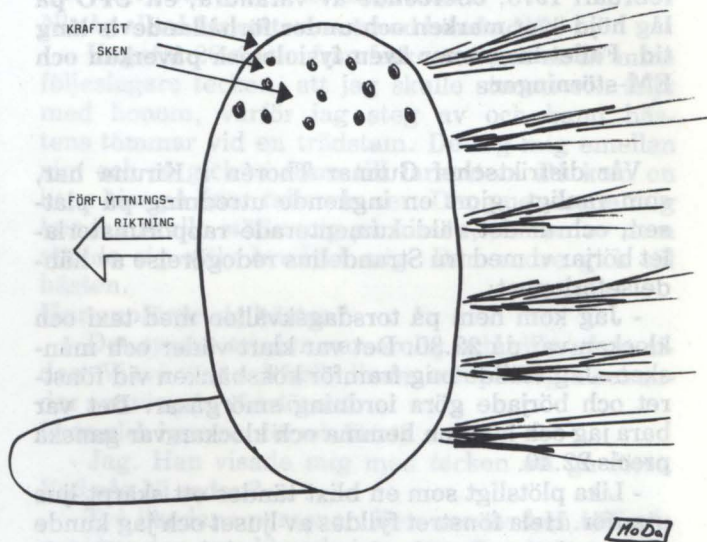
- Färgen på föremålet var närmast som koppar och det hade formen av en skiva med en tjock axel i färdriktningen. Bakändan var formad som en massa spröt. Om jag hade kunnat se det rakt bakifrån, tror jag det hade sett ut som ett cykelhjul med ekrar.

- Det mycket skarpa ljuset kom från tre kraftiga ljuspunkter på skivan, och de liknade närmast strålkastare. Det fanns dock flera ljuspunkter, men de var inte så starka. Mellan spröten fanns något som jag uppfattade som mörkflamligt. Möjligen fanns det också hål i dessa flammiga områden.

- Höjden på skivan var ungefär en meter och längden något mindre. Avståndet till föremålet utanför fönstret bedömer jag till ca 10 meter. Ljuset var så starkt att det bländade, och det belyste också bakpartiet med spröten.

- Jag såg det passera övre delen av fönstret, och jag låg hela tiden stilla i sängen och tittade på det. Först sedan det försvunnit steg jag upp och gick fram till fönstret för att se om jag kunde upptäcka det igen - men det var borta. Jag gick då och lade mig igen.

Inger Fredrikssons teckning av föremålet

- Jag visste inte vad det kunde vara för något när jag först såg det, utan tänkte om det verkligen kunde vara stjärnor som kom ned på det här sättet.

Tordes inte bo ensam

Laino by ligger 11 mil sydost om Kiruna. Den är mycket vidsträckt och har ca 100 innevånare. Folket går tidigt till sängs, varför man får anta att de båda observatörerna var de enda vakna.

Fru Strandelin verkar helt oberörd av händelsen, men det kan vara en tuff attityd i efterhand. Värken i käklederna kan tyda på en krampaktig anspänning i observationsskedets första fas. Å andra sidan har hon sett fyra liknande föremål för ett par år sedan. Hon är inte det ringaste intresserad av ämnet UFO.

Inger Fredriksson har däremot tagit mycket starka intryck av upplevelsen. Hon är änka och bor ensam i sin fastighet. På morgonen upplevde hon ett chocktillstånd, och det blev inte bättre de följande dagarna när det pratades "flygande tefat" i den lilla byn. Hon blev mer och mer uppskrämd efter att tidigare inte ha haft några funderingar om dessa fenomen. Det hela slutade med att hon inte vågade bo ensam "om de skulle komma tillbaka", och hon flyttade hem till sin dotter i Kiruna.

Mina möten med flygande farkoster i Wiens närhet

Eftersom farkosten gjorde intryck av att vara "angenämt upplyst" i sitt inre fattade han raskt beslutet att köra ombord.

Teckning av Josef Wanderka.

En österrikisk läsare av vår tidskrift, Josef Wanderka, bidrar i detta nummer med en skildring av sina många UFO-upplevelser. Wanderka som är bosatt i Wien ger inledningsvis upplysningar om sin bakgrund, vilken innehåller åtskilligt av bittra erfarenheter av nazisternas framfart mot den judiska minoriteten.

Hans bidrag återges här i bearbetat och förkortat skick. Det är endast delvis fråga om en direkt översättning, men sakinnehållet är givetvis oförändrat.

-Jag är född i Wien 1929, berättar Josef Wanderka i sitt brev till UFO-Sverige, men tillbringade mina barndomsår 1935-40 i Ungern där jag gick i skola och där jag också lärde mig ungerska. Med mina föräldrar flyttade jag tillbaka till Österrike 1940. Från 1944 var jag medlem av en antinazistisk sabotagegrupp, som verkade fram till Österrikes befrielse 1945.

Wanderka tyckte om att göra utflykter i Wiens omgivningar och köpte sig i maj 1954 en hjälpmotor som han monterade fast på sin cykel. En sommarkväll 1954 befann han sig på en kulle i Wiens 13:e distrikt. Den kallades "Röda berget", och därifrån hade man på den tiden ännu fin utsikt över stadens gytter av hus.

Wanderka såg nu i nord-sydlig riktning ett cigarrformat föremål flyga över staden. Farkostens metallglänsande yta lyste med ett intensivt, silveraktigt sken, som om den hade belysts med luftvärnets starka strålkastare. Inga ljuskällor av detta slag var dock i aktion denna gång.

Avståndet från observationsplatsen till föremålet var ca 5 km. Wanderka ställde cykeln vid vägkanten. Några ryska soldater ställde sig bredvid honom och började prata. En av dem förklarade att de ofta sett sådana saker i flyget och en annan tillade halvt skämtsamt, att det var fråga om ett hemligt sovjetiskt vapen.

En sensommardag 1955 kom så Wanderkas andra upplevelse. Observationen gjordes den här gången i fullt dagsljus. Det var en strålande vacker dag i slutet av augusti eller början av september och Wanderka befann sig på cykeltur i ett litet skogsområde i Wiens omgivningar sydöst om staden.

På vägen genom skogsområdet såg han, att trädens grenverk liksom buskarna som kantade stigen glänste som matt silver. Han körde försiktigt in mot en glänta i skogen åt det håll, där han varseblivit metallglansen.

Han såg då en diskusformad, metallisk farkost, som var ca 2,5 m hög och 10 - 12 m bred. Den stod i ängens gräs. Kupol, luckor, synliga fönster eller strålkastare fanns ej att se på föremålets glatta linsformade yta. Inte heller kunde han iaktta några stag eller hjul eftersom flygkroppen stod mitt i gräset och vände en ca 2 m bred och kanske 4 m lång trappa eller landgång mot honom. Wanderka befann sig ca 20 m från det diskusformade föremålet.

Eftersom farkosten gjorde intryck av att vara "angenämt upplyst" i sitt inre fattade han raskt beslutet att köra ombord. "Jag behöver ju inte vara rädd för att störta ned i ett svart, bottenlöst schakt", skriver Wanderka.

Han drog på full gas för att forcera den branta landgången. Då han kom in i skivan fann han sig genast omgiven av en grupp om 5 - 6 personer, ca 180 cm långa. Själv är Wanderka 178 cm lång men då han satt på sin cykelsadel nådde han upp i jämnhöjd med de ombordvarande.

Efter jordiska mått hade de underbart vackra anletsdrag - ja, deras ansikten såg ut som 6-10-åringars! - och de var klädda i overaller som helt omslöt dem. Dräkten var mattgrå och saknade mönster och sömmar. Inga öppningar kunde skönjas. Skorna täcktes av dräkten. Inga fotkonturer kunde iaktas och händerna doldes av fingerlösa handskar liknande de tumvantar småbarn bär. Dräkterna satt så löst på kroppen och så ledigt, att Wanderka omöjligen kunde iaktta några manliga eller kvinnliga särdrag som exempelvis konturerna av kvinnobröst. Halsen täcktes av en rullkrage. Håret var ljus, ganska långt, och skyddades av en hjälm eller hätta på bakhuvudet.

Det inre av farkosten upplystes av ett behagligt, gulaktigt sken som inte kastade någon skugga. Lju-

106 auktoriserade fältforskare utbildade

Försvaret visade sådana här ljusfenomen vid fältforskarutbildningen. Vet man inte vad det är, kan det ge upphov till UFO-rapporter. UFO-Sveriges rapportcentral klarar idag upp närmare 80 % av de fall som utreds, som just misstolkningar!

set var indirekt av det slag vi tjugo år senare började anse som idealiskt för våra bostäder. Wanderka kunde inte se vare sig spakar, armaturer eller säten. Han kände sig häpen över att denna flygande farkost helt tycktes sakna instrumentutrustning.

Helt kort uppgav Wanderka sitt namn och bad om ursäkt för att han gjort intrång. UFO-besättningen svarade, att de kom från yttersta kanten av Cassiopeia. På Wanderkas förvånade fråga hur de kunde tala tyska svarade de, att de hade lärt sig språket. Deras tonläge svarade närmast mot en fullvuxen kvinnas ljusa röst. En lätt brytning, som påminde om tysktalande engelsmäns sätt att tala, kunde höras.

Samtalet kom in på de förhållanden som råder på jorden med alla dess orättvisor i fråga om sociala, samhälleliga och rasistiska skillnader, vilka för en människa kan betyda en paradisk tillvaro och för en annan en infernalisk existens. UFO-besättningen lyssnade uppmärksam och visade sig väl informerad om förhållandena.

De föreslog t.o.m. att Wanderka skulle ställa sig i spetsen för en aktion i avsikt att förbättra förhållandena. Under samtalet "brast de i tårar", berättar Wanderka.

Strax därpå vinkade Wanderka farväl till sina samtalspartners och dessa bugade sig på orientalistiskt vis för honom. Han gjorde en helomvändning med sin cykel och rullade ut på ängen nedanför och därpå raka vägen hem.

Sedan denna händelse har Wanderka haft ytterligare en del UFO-upplevelser, dock ingen av så "nära natur" som den ovan återgivna händelsen. I mitten av mars 1975 siktade han över orten St. Corona ett lysande föremål på väg över vinterhimlen. Dess ljus trängde igenom molntäcket och Wanderka fick fram sin kamera (Exakta VX 1000) samt lyckades ta en del bilder av de lysande molntapparna. Vid den följande framkallningen visade det sig, att filmen registrerat sex lysande punkter, som belyste den molntäckta himlen.

För Wanderkas del har de många UFO-upplevelserna inneburit ökad intellektuell aktivitet. Detta gäller om alla slags områden som kemi, fysik, biologi och fysik liksom också de psykiska förlopp som transformerar rums- och tidsbegreppen till en annan dimension.

Efter brev från Josef Wanderka, Jörgerstr. 51 2/8, 1170, Wien. Bearbetning av det tyska originalet av Olle Öman.

Den 8 till 10 september genomförde centralgruppen, för andra året i följd, internatutbildning av fältforskare vid Lersäter, ett par mil norr om Köping.

35 medlemmar genomgick en grundkurs under fredagen för att förberedas inför den egentliga fortsättningskursen, som genomfördes under lördagen och söndagen. Då anslöt sig ytterligare ett 40-tal fältforskare av de som utbildats året innan.

Sammanlagt 75 deltagare tränades i bl.a. intervjuetodik, vittnespsykologi och utredningsmetodik under hela lördagen där tyngdpunkten lagts på praktiska övningar. Bl.a. fanns ett landningsavtryck på plats. Framåt kvällen avrundade överstelöjtnant Anders Hjulström med att redogöra för det svenska försvarets radar- och luftbevakning. Hjulström påpekade bl.a., att tack vare UFO-Sveriges insatser har telefonsamtalen till försvaret från all-

Under kursavsnittet "tekniska hjälpmedel" visade John Wirselius handhavandet av bl.a. radiaknäckare och metalldektorer

mänheten, om oförklarliga flygande föremål, minskat markant.

Efter kvällsmaten var det dags för två timmars underhållning. Först var det populäre f. riksdagsmannen Anders Gernandt, som började med att berätta om människans celler och om de olika gifter och tillsatser vi får i oss. Det ligger s.a.s. i UFO-Sveriges intresse att våra fältforskare är vid god vigör och blir långlivade! Gernandt genomförde sedan sin uppskattade trollerishow.

Åke Gustafsson, ordf. i Tranås UFO-förening, rev ned stormande applåder. I korthet kan sägas, att Åke kan spela på så gott som alla musikinstrument. Här framlockade han dock toner och melodier på de mest ovanliga tingestår, t.ex. blomkrukor, rökpipa, sitt eget huvud och sågar - och det var verkligen njutbar musik.

Försvaret kom åter in i bilden senare under kvällen. Med fanjunkare Kent Sigvardsson, som samordnare, demonstrerades olika former av ljusfenomen, bl.a. lysgranater och fallskärmsbloss. Allt för att ge fältforskarna praktisk bakgrund och erfarenheter för att kunna sälla bort sådana misstolkningsfenomen i rapportmaterialet. Tyvärr satte vädrets makter stopp för det inhyrda flyg, som skulle visa olika former av ljusfenomen. Hela kvällen hängde låga moln över kursgården och stundtals vräkte

Åke Gustafsson från Tranåsgruppen underhöll genom att spela på en vanlig fogsvans Foton: Kal-Olov Pettersson

regnet ned. Frampå natten kunde deltagarna från Kiruna i norr, till Lund i söder utbyta erfarenheter och diskutera.

Under söndagen togs också arbetssätt och former för kontakter med myndigheter och massmedia upp. Därefter avslutades internatkursen med en sammanfattning och kurskritik. Många tyckte att utbildningen var för koncentrerad och tröttsam, även rent fysiskt. Förslag till förändringar diskuterades och utmynnade i att grundkursen och repövningen förläggs till olika tidpunkter. Nästa nybörjarkurs kommer därför att genomföras lördag-söndag den 19 och 20 maj 1979, och fortsättningskursen (repövningen) den 25 till 26 augusti 1979.

Totalt har Köpings UFO-förening nu utbildat 106 fältforskare. Redan förra året kom man fram till, att för att vara verksam som fältforskare inom UFO-Sverige måste vederbörande vinna "auktoritet" på så sätt att han/hon genomgår denna form av utbildning. För närvarande finns dock 16 fältforskare som arbetar på dispens eftersom de av godtagbara skäl ännu inte kunnat genomgå internatutbildningen. Bland UFO-Sveriges 122 fältforskare ingår 21 kvinnliga sådana - om någon trodde, att det bara var män som arbetade konkret med UFO-problematiken.

Foton: Karl-Olov Pettersson

Goldfingers såg UFOs över Norrköping

fältforskare utbildade

TEXT OCH INTERVJUER AV ERLAND SANDQVIST

Dansorkestern Goldfingers från Örnsköldsvik var under 60-talet en av landets mest bokade orkestrar och turnerade på den tiden över hela Sverige. På en av sina många turnéer upplevde orkestermedlemmarna en egendomlig händelse efter ett engagemang i Norrköping. Tillsammans med ägaren av restaurangen där de spelat, iakttog man tre stycken UFOs under en kort stund. Iakttagelsen gjordes någon gång i början eller möjligen i mitten av september 1968, och så här berättar två av musikerna om upplevelsen.

- Jag var väldigt intresserad av astronomi på den tiden, berättar den ene musikern. När jag kom ut från restaurangen den här natten efter spelningen, så tittade jag upp på himlen. Den var fullständigt molnfri och stjärnklar. Jag minns, att jag stod och tittade på Karlavagnen när jag fick se det här fenomenet uppe i luften.

- Men titta tefat, skrek jag till grabbarna, som genast släppte allt de hade för händer och kom rusande fram till mig. Sedan stod vi alla och tittade på de här föremålen, som först flög i en något oregelbunden formering och följdes åt under en kort stund. Sedan tog den ena föremålet kommandot och flög iväg uppåt före de andra och försvann bland stjärnorna på några ögonblick. Inte ett ljud hördes på hela tiden, och jag blev då så oerhört upphetsad av upplevelsen att jag inte observerade hur stora de var och hur högt de flög över marken. Jag minns i alla fall, att de hade den typiska tefatsformen, alltså en lite tillplattad oval form, och de lyste med ett starkt grönt sken. De kan ha varit lika stora som om man betraktar tummens bredd med armen utsträckt framför sig. Jag kommer också ihåg, att alla var identiskt lika i både form, utseende och storlek. Totalt observerade vi de här underliga föremålen under kanske 15 - 20 sekunder.

- Jag var just då fullt övertygad om att det var flygande tefat som vi såg den här natten i Norrköping, och det är jag lika säker på än idag, slutade denne musiker sin berättelse.

En annan av orkestermedlemmarna - numera marknadsadministratör vid ett norrlandsföretag, minns fullständigt klart alla detaljer i upplevelsen och så här berättar han.

- Vi var alla i färd med att bära ut instrumenten till bussen, som stod på bakgården till restaurangen och varmkördes av en av grabbarna. Klockan kan ha varit omkring halv två på natten, och jag stod just då och talade med restaurangägaren framme vid ga-

tan, när någon ropade på oss inifrån bakgården. Vi sprang ögonblickligen dit, och fick se någonting verkligt underligt rakt ovanför oss. - Tydligt och klart såg vi hur tre helt runda föremål gled fram i V-formering uppe i luften. Det ena föremålet flög något före de andra två, som följdes nästan i bredd. Föremålen avtecknade sig tydligt mot den stjärnklara molnfria natthimlen, och upplystes som inifrån av ett starkt grönvitt fosforiserande sken. Jag observerade också att alla föremålen hade en fast jämn kontur, men i övrigt såg jag inga fler detaljer.

-Föremålen gled till en början fram mycket sakta över himlen, men plötsligt accelerade det första föremålet otroligt snabbt och sköt iväg snett uppåt med en svindlande hastighet och försvann rakt ut i rymden utan minsta ljud. Inför våra häpna blickar följde sedan de andra föremålen efter det första och försvann, ett och ett, inom några ögonblick i samma riktning. Accelerationen var så oerhörd, att vi tappade dem ur sikte efter endast några få sekunder, och de försvann fullständigt ljudlöst. Precis när föremålen rusade iväg uppåt i 45 - 50 graders vinkel såg jag dem i profil och hann uppfatta, att de var diskusformade.

- Efter den här upplevelsen var vi uppskakade av det vi hade sett och vi var alla ense om att vi hade iakttagit det fenomen, som vanligen brukar kallas för UFOs eller flygande tefat. Under bussresan den natten diskuterade vi länge och väl den här upplevelsen och kom under resonemanget fram till vissa slutsatser. Det kan helt enkelt inte ha varit frågan om varken flygplan, helikoptrar, raketer eller ballonger. Inte heller kan det ha varit strålkastarkäglor som spelade på moln, för hela himlen var molnfri den här natten. Någon som helst naturlig förklaring till upplevelsen kom vi dock inte fram till. Det var i varje fall det egendomligaste jag någonsin upplevt, slutade denne musiker sin redogörelse.

Fotnot

Musikern är för övrigt utbildad gruppchef för en väderadar-grupp inom försvaret, vilket gör att han med skärpa helt tillbakavisar förslag om väderballonger, som en tänkbar förklaring till iakttagelsen. Hans klara och detaljrika berättelse påminner i många stycken om den observation som gjordes av ett apotekarpar den 10 september 1968 i Solna. Även då iaktogs tre UFOs, som enligt uppgift flög i perfekt V-formering.

UFO-rörelsen viktig för universell kontakt

Är det möjligt?

De flesta av oss människor här på vår jord är väl idag mycket tvivlande när det gäller UFOs existens. Detta trots att otaliga har sett dessa utomjordiska farkoster och även haft kontakter med dess besättningar. Sådana som anser sig vara jordnära och förståndiga materialister förnekar att något sådant skulle vara möjligt. På vetenskapligt håll söker man bara att tuga ihjäl det hela, i stället för att söka sanning och fakta som borde vara deras uppgift. Man tror tydligen, att vårt jordklot är den enda planet i hela universum som har liv och varelser, som har så hög intelligens, kultur och teknologi som vi har på vår lilla Tellus. Det skulle alltså vara vi här på vårt klot som skulle ha de högsta livsformerna i hela skapelsen. Vi skulle alltså vara de enda, som kan besöka en annan planet. Detta är väl ändå ganska otänkbart! För mig är det ganska naturligt, att det i universum finns livsexistenser, som står på ett mycket högre plan än vi här på jorden. Vi måste väl ändå konstatera, att människosläktet här på vår jord är ganska utvecklat och primitivt. Det är som Jack London har sagt "att världen regeras av magen". Vi är materialister och maktsträvande varelser i mycket hög grad. Vi krigar och söker förgöra varandra. Vi skapar förstörelsevapen av olika slag. Vi skaffar oss kärnvapen som kan göra slut på allt liv här på jorden på en mycket kort tid. Detta tyder på att vi står lågt och att vi har mycket långt kvar i vår utveckling, till verkligt högt stående varelser. Jag tror på evolutionen, och att den lilla cellen är utsprunget till liv och existens här på jorden. För den som har denna livsfilosofi är det inte otänkbart att vi är, som bl.a. den teosofiska läran säger, den femte rotrasen här på jorden. Men att vi varje gång har förgjort oss själva. Detta sagt som en parentes. När vi ser denna bild framför oss är det inte på något sätt otroligt, att främmande intelligenser, som står på ett högre plan än vi, kan ha möjlighet att besöka vår planet fast vi inte har resurser att göra samma sak. Det finns ju många som sett dessa varelser på vår planet. Allt kan inte vara fantasifoster och vickepelse.

Vi får hoppas att vi här på jorden kan få mera kontakt med dessa varelser från den okända rymden. Det skulle vara ett oerhört framsteg för oss jordevarelser att få kunskap av dessa främmande intelligenser. Vi behöver deras hjälp till framgång och till ett meningsfullare liv. Vi behöver inte få skrämshicka när vi ser dessa främlingar. Och vi behöver med säkerhet inte vara rädda för dem. Som det nu är tycks de också ha en viss rädsla för oss. Kanske inte utan skäl.

Ivar Murander

Blir det snart direktkontakt?

Med anledning av mitt stora intresse för "flygande tefat" vill jag göra följande inlägg:

Jag har kommit fram till en teori, nämligen att det finns ett system i det hela. Ta t.ex. enligt tidningen nr 1/78 om TV-stationen i Ångermanland. Föremålet i händelsen ges ett omfång av 150 m i diameter. Det måste helt enkelt röra sig om ett moderskepp, ty det framkommer vidare i artikeln om en tunnel in i farkosten med belysning etc., vilket förklarar landning den 18/10 1977 på samma plats enligt Kurt Nilssons berättelse om ett föremål på 5,5 m i diameter, som gott och väl kan ta 5 - 6 passagerare. Dessa mindre skepp har då ett moderskepp som bas ute i rymden. Det samlar in alla data från vår jord bl.a. Till detta kan vi utgå ifrån att det existerar obemannade ännu mindre farkoster om 1 - 2 m i diameter för att registrera uppgifter och samla in hur vi beter oss i alla världens hörn. De kan säkert också registrera våra tankar och på så sätt förvandla våra olika språk till sitt eget, enär de har en mycket högre andlig utveckling än vi.

Kan i detta sammanhang berätta att en son till mig, nu i 25-årsåldern, på hösten 1970 över ett bostadsområde i Borås tydligen såg ett föremål, det var ca 35 m i diameter. Det strålade i blått och rött växlande sken samt surrade något. Från femte våningen i höghuset såg han det sakta gå fram mellan husen, varefter det i skogsbrynet lyfte och for vidare. Det fanns flera vittnen till händelsen. Vad jag inte här riktigt förstår är just storleken på farkosten ifråga. 35 m stämmer inte med 5,5 m, som är mera rätt storlek på farkoster med moderskepp att landa på i rymden. Det måste nog vara från något annat solsystem förmodar jag. Likaså mättet 150 m. Det är troligen ett cigarrformat skepp Näslund såg, ty det kan mycket väl ha varit 150 × 600 m. Intresset för vår planet kommer nog att kulminera genom direktkontakt ganska snart. Ty de tillåter nog inte oss fortsätta våra galenskaper med miljöförstöringen vidare. Vi kan riskera att skada rymden genom våra misstag, såsom kärnvapen och d:o energi. Vi borde lära oss utveckla den drivkraft de använder till UFO. Vi behöver inte vara "religiösa" för att begripa, att vi står under en universell makt och vi borde alla bedja ärligt och ödmjukt om hjälp att förstå vårt bästa, innan vi ställer till med en världskatastrof. Kärlek till nästan heter medicinen som stoppar hatkänslor och krig. Vi får hjälp, om vi ber om detta i sanning. Positiva tankar ger positiva resultat. Vi höjer därmed svängningstalet här på jorden och våra vibrationer blir då så mycket finare.

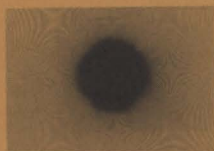
Rickard Svensson, Aplared

Läs i nästa nummer av UFO-Information bl.a.

Nytt från Bermudatriangeln

– En pyramid i "kolossalformat", större än någon av de hittills kända, har upptäckts på havsbotten. Tysta, förödande ljudvågor, infraljud, som uppstår genom rörelser och temperaturförändringar hos vind och vatten kan splittra fartyg och flygplan, hävdar en sovjetisk forskare. Men räcker detta för att också förklara elektromagnetiska effekter och tidsförskjutningsfenomen som iakttagits i området?

Är rymdens svarta hål portar till andra universa?

– Det finns en teori i vetenskapliga kretsar som säger att det kan vara så. Denna teori, och invändningar mot den av två engelska forskare, presenteras tillsammans med en utförlig artikel av vår skicklige rymdskribent Florent Sickenga. Han ger läsaren de senaste rönen om svarta hål. "Det rör sig om ytterst märkliga naturfenomen, som förbryllar oss", säger forskarna.

"Pojkar på spark" lyfte och försvann!

– En humanoidobservation på en ödslig vinterväg i Norrbotten den 18 december 1977.

Svensk flygvapenofficer såg hel formation av UFOs

– "Jag reagerade med förvåning och fattade snabbt, att det var något "ovanligt", och koncentrerade mig på att göra exakta iakttagelser beträffande vinklar, beteende etc.", säger överstelöjtnant Åke Somnell till UFO-Sveriges rapportcentral.

*Detta och mycket mer kan Du läsa om i nummer 1-79.
Men glöm inte att förnya prenumerationen som går ut
nu i december!*